IX. évfolyam, 49. szám
1953. december 2

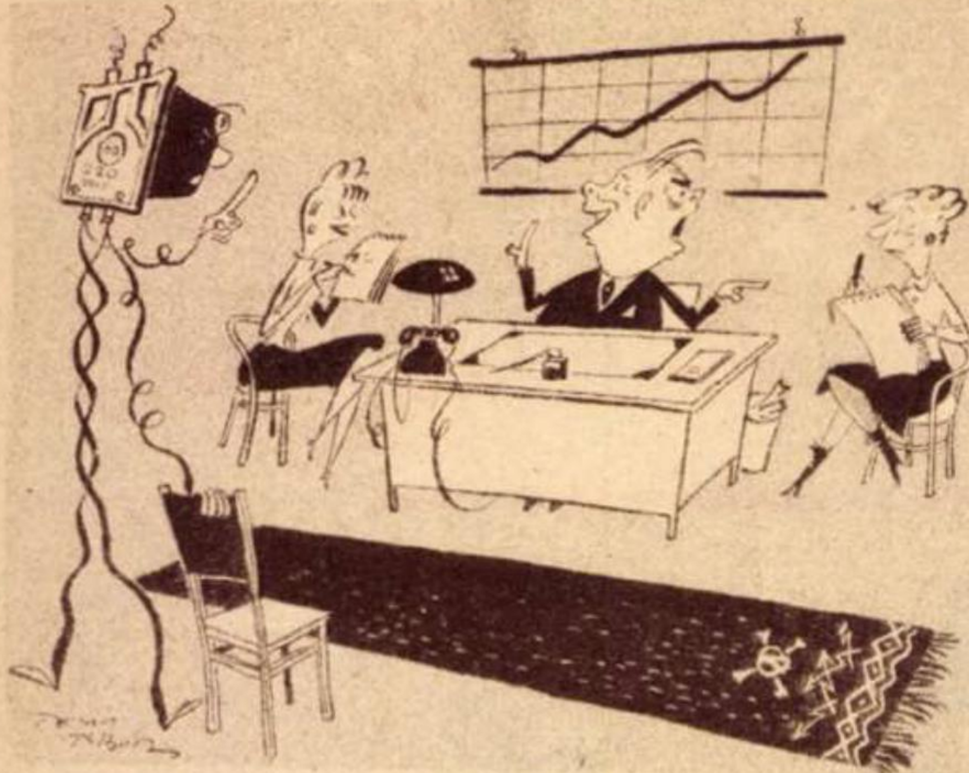
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Köszöntjük a győzteseket!

Aki spórol, így jár pórul

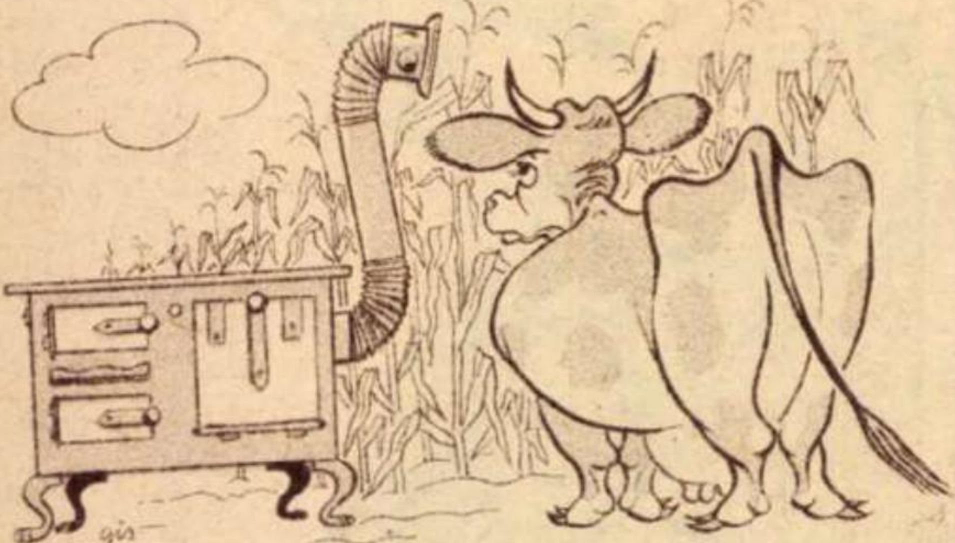
Büntetéspénzt fizet az az üzem, amely nem fogyasztja el a szerződésben lekötött villanyáramot.

Az árulkodó villanyóra: A Sodronygyárban spórolnak a villannyal!

Villamosművek: Úgy?! Mancika írjon egy levelet a Sodronygyárnak, amelyben köszönetünket nyilvánítjuk a nemzetgazdaság nevében! Sárika, maga meg ugyanerre a címre írjon egy erélyes felszólítást, a szerződés betartása tárgyában!

A határban

Tűzhely: No komám, tisztellek, becsüllek, de, ha ezt még egy hétig kinn hagyják, akkor már csak nekem lesz belőle táplálék!

Egy utcai telefonfülkénél lestük el

— De kérem, a felesége még beszél...

6:3 A VONATON

November 25-én, a nagy napon, a 6:3-as napon, amikor minden épfülű magyar a rádió mellett szorongott és leste a londoni magyar-angol futballmérkőzés eredményét, engem balsorsom és kötelességem Balatonfüredre sodort, ahonnan a 15.10-es vonattal indultam haza Budapestre. Sziveskedjék elképzelni, mit éreztem én, az ősszurkoló, aki hétéves korom óta kísérem élénk figyelemmel a futballeseményeket. Beható érdeklődésemre jellemző, hogy ennek során a tribünön kifejtett ténykedésem, illetve saját külön hangorkánom a mindenkori ellenfél híveinek idegeit percek alatt ronggyá tépni mindenha alkalmasnak bizonyult. S mindezek után *én* a történelmi napon, a század futballmérkőzésének óráiban egy személyvonat börtönében sínylődöm, távol minden rádiócivilizációtól, kitéve a legszörnyűbb kétségek marcangolásának...

Búsan lógattam ki fejemet a metsző hidegbe, amíg lassan begördültünk az első állomásra: Arácsra. Szemem találkozott a pirossapkás forgalmista tekintetével. A vasutas vigyorgott és az arcomba rikkantotta:

— 1:0-ra vezetünk! Hidegkúti lőtte, Bozsik átadásából!

— Mit?! Hogyan?! Máris?! Ez biztos?! — üvöltöttem olyan hangon, ami már saját fülemet is sértette.

— Biztos hát — ordította vissza a tárcsás. — Magam hallottam a bemondást. — Több idő nem volt, mert vonatunk indult tovább s én könnypárás szemmel intettem búcsút a bájos helységnek és a rokonszenves indítónak.

Alsóörsön ocsmány hír fogadott: 1:1.

Jelzem, mindig utáltam Alsóörsöt! Amíg álltunk, az állomás megafonja közvetítette a londoni riportot. A második magyar gólt hörögte a mikrofonba Szepesi, mikor az alsóörsi pirossapkás felemelte a tárcsáját. Szeretem ezt az Alsóörsöt! Olyan rendes, megbízható, kellemes hely. Jövő nyáron ide jövök üdülni.

A kerekek forognak s a vonat utasai egymást biztatják: — Nincs semmi baj! A fontos, hogy vezetünk!

Mi ez a kis vacak őrház? Káptalanfüred? Hát itt is megállunk? Mi a csudának? Itt úgysem tudnak semmit! Nagybajuszú magyar áll feszes vigyázzban, kezében a hatalom jelképe, a zászló. Idegesen szólok le neki: — Meddig állunk? A bajusz hamisan rándul egyet:

— 4:1 a magyarok javára!

Megtántorodom. Az nem lehet! Biztosan téved ez az ember!

— Honnan veszi ezt? — ordít le neki egy másik szkeptikus utas. A bajusz önérzetesen felkunkorodik:

— A magam fülivel hallottam a Szepesitől, ebben a minutában. 4:1, ezt elhiheti. — Káptalanfüred? Hiszen ez a világ legelső fürdőhelye! Micsoda panoráma! Milyen levegő! És ezek a gyönyörű csibék milyen aranyosan kapirgálnak a sínek között. Szégyen, hogy eddig nem ismertem ezt a csodálatos üdülőt. Sohsem fogom elfelejteni.

Balatonalmádi. — Mi van? —

— 4:1 — mondja a szőke forgalmista boldogan. Egy nadrágos ifjú nőutas csalódottan húzza el a száját:

— Ezt már tudjuk. Több nincs?

— No de kérem, ez nem elég? — méltatlankodik a hivatalnok. — Hát mennyit akar?

— Eddig még minden állomáson mondtak egy gólt. Csak maga olyan ügyetlen! — korholja a nadrágos.

Gyerünk tovább! Fűzfő. — Hogy állunk?

— 4:2. — Hát ez Fűzfő! És én hogy szerettem valaha ezt a sötét fészket! Mindegy! Van még tisztességes állomás a Balatonon! Balatonkenese. Gyermekkorom nyaralóhelye. Most mutasd meg, mit tudsz! Fut még a vonat, de már messziről kiáltják a peronról:

— 5:2! — Nem csalódtam benned, Kenese. Ilyennek kell lennie egy rendes fürdőnek! Légy üdvöz!

Akarattya. Vajjon tartjuk még az eredményt?

— 6:2. — Mi van itt? Nem tréfálnak ezek velünk? De nem, nem lehet! Akarattya mindig komoly hely volt: szolid, csendes, becsületes. Ha itt azt mondják, hogy 6:2, akkor 6:2.

Csajág: — 6:3. — Ott van ni! Egyáltalán, hogy hívhatnak egy falut Csajágnak! Nem bírom az ilyen erőltetett neveket. Most majd még kiegyenlítenek!

Füle: 6:3. Jól van. Fülétől ennyi is elég.

Polgárdi: 6:3 — és vége a mérkőzésnek! Hurrá! Győztünk három góllal! Jól van Polgárdi! Ezt szépen csináltad!

Végre felhúzom az ablakot és csapzott hajjal, nagyokat prüszkölve ülök boldog vitában a többi utassal és döcögök a büszke főváros, Budapest felé, amelyik a világ legjobb futballistáit küldte Londonba győzni.

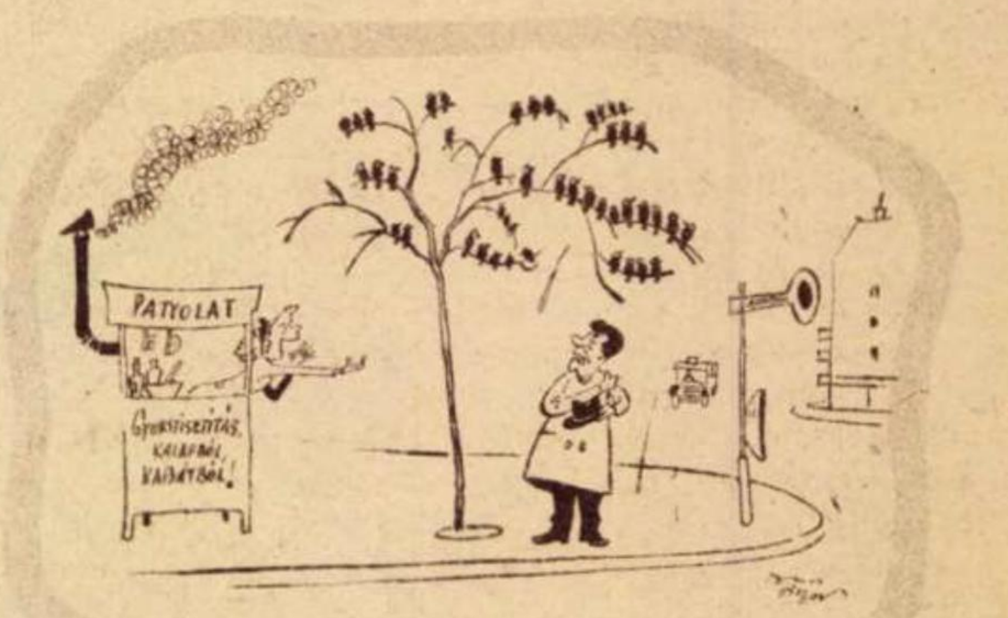
London? Hát igen, egészen kedves kis város. És szépen tud veszteni.

VIDRÁNYI ISTVÁN

Egygesztenyesütő néni panaszkönyve

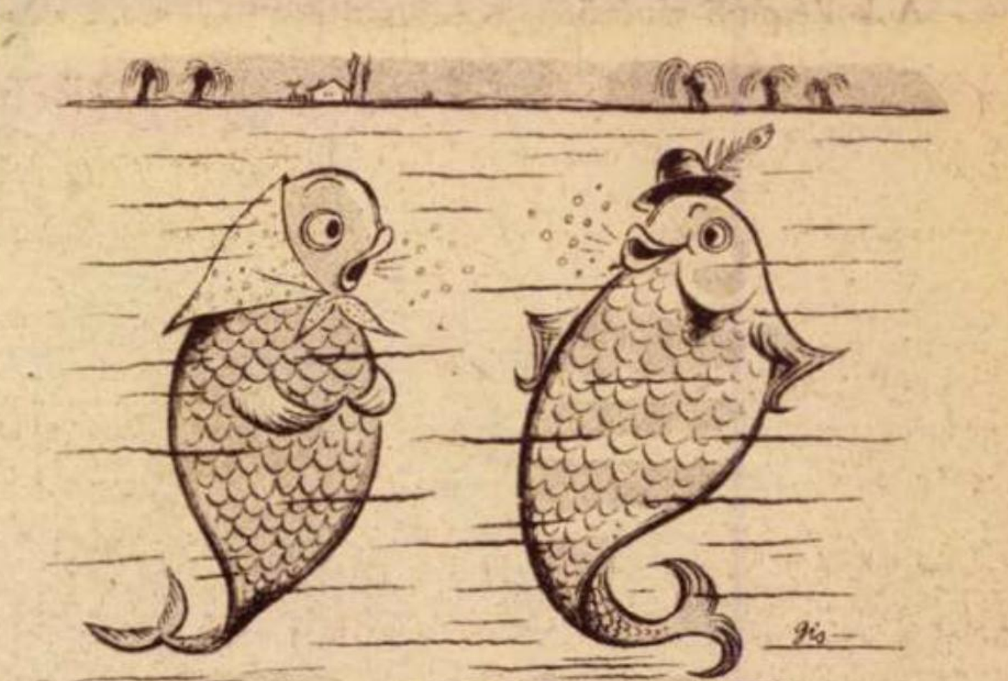

Hasznos újítás lenne ...

— Hozza ide! Kiveszem a foltot, mire a busz ideér!

Hallod-e te kőrösi hal!

— Tudja, hol csúszott el az életem? Mindenki azt jósolta, hogy paprikás hal lesz belőlem és puff neki... nem kapni paprikát Békéscsabán!

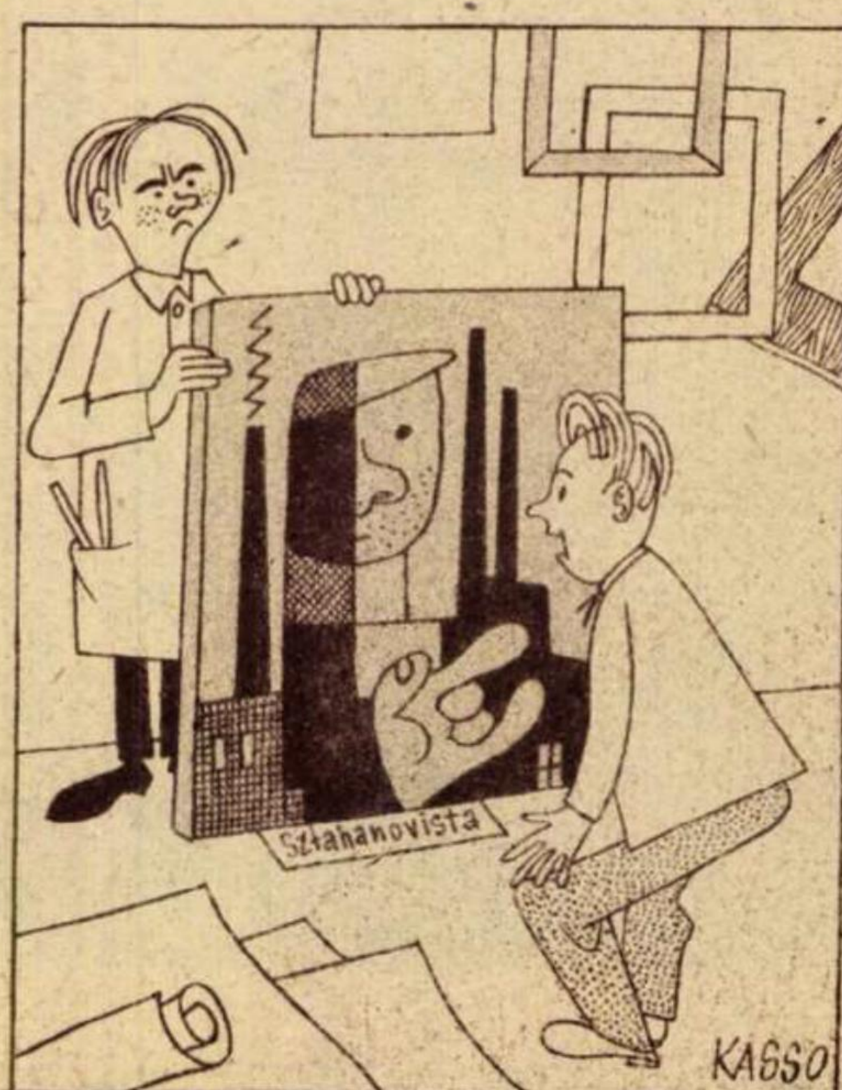
Akik félremagyarázták a kormányprogrammot

Portás: Oh, csak másfél órát tetszett késni... Igazán örülünk, hogy jól ki tetszett aludni magát!

Kép szöveg nélkül.

Festő: Mi az, nem tetszik ez az absztrakt kép? Hát a kormányprogramm semmi?!

Fecsegő Feri

Pletyka közben

Szemináriumon

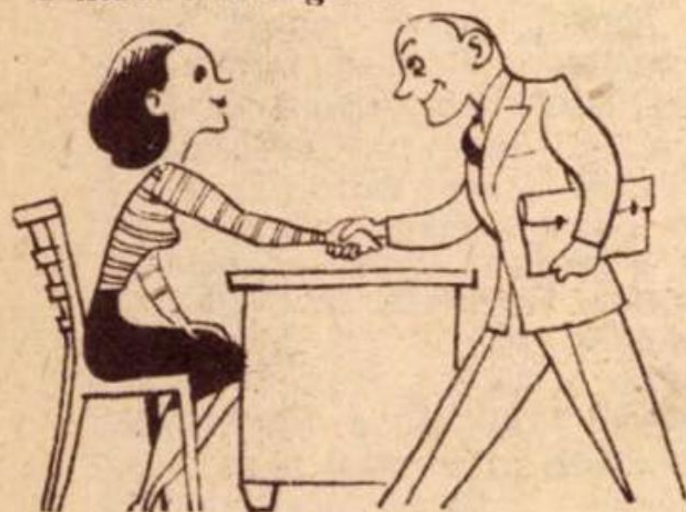
Tekintsen férfinak!

I.

Péceli Jenőnek új beosztásában természetesen az volt az első dolga, hogy bemutatkozott a kollégáknak. Csoványos Magdával került egy szobába, neki mutatkozott be először.

— Péceli — nyujtott kezet.

— Csoványos — szorította meg a kezét a kolléganő.

— Remélem, hogy eredményesen fogunk együtt dolgozni — mondta Péceli, mert úgy érezte, hogy ilyenkor illik valamit mondani.

— Én is remélem, — bólintott a kolléganő. — Valamit azonban előre kell bocsátanom.

Péceli bólintott. Szerette azokat az embereket, akik előrebocsátanak valamit.

— Előre kell bocsátanom — folytatta a kolléganő — hogy nem szabad bennem a nőt látnia. Kollégák vagyunk és kész. Tekintsen egyszerűen férfinak.

— De kérem — pirult el Péceli.

— Nem, ne szóljon semmit. Ezt előre kellett bocsátanom, félreértések elkerülése végett. Egyesek még mindig nem értik, hogy itt nincs nő és nincs férfi, csak kollégák vannak.

— De kérem... — hebegte Péceli.

— Nincs semmi baj — nyugtatta meg a kolléganő. — Ha nem nézi bennem a nőt, a legjobb munkatársak leszünk.

Péceli újra elpirult.

— De kérem, nekem eszemágában sem volt... — hebegte.

A kolléganő elnézően mosolygott:

— Ugyan kérem, hagyjuk ezeket a dolgokat... Ismerem én a férfiakat! Nős?

— Nőtlen vagyok — vallotta be Péceli.

— Kár. Szeretem a nős embereket, azok nem próbálnak mindjárt udvarolni. No mindegy, majd én megnevelem magát.

II.

Délután ötig dolgoztak a legnagyobb egyetértésben. Péceli férfinak tekintette Magdát és Magda nem tekintette férfinak Pécelit. Egyetlen zavaró momentum akadt csupán a nap folyamán: Péceli tüzet akart adni Magdának.

— Ugyan kérem — hárította el Magda. — Ne csinálja ezeket a dolgokat. Semmi szükség az ilyesmire. Mondtam, hogy tekintsen férfinak.

Öt órakor Magda vette a kabátját és elégedetten felsóhajtott:

— Örülök, hogy maga a szobatársam.

— Miért?

— Mert más férfi most megkérdezné, hogy nem kísérhetne-e haza. Látom, hogy magával meg fogjuk egymást érteni. Jön maga is?

— Megyek — mondta Péceli és vette a kabátját.

— Merre megy?

— A Baross-utca felé.

— Én is. A Koszorú-utcában lakom. Na jöjjön.

III.

— Azt becsülöm magában — mondta egy hét mulva Csoványos Magda Pécelinek, az eszpresszó tenyérnyi asztala mellett — hogy maga férfinak tekinti az embert, nem a nőt látja bennem, mint a többiek.

— Igen — szorította meg Péceli Magda kezét az asztal alatt.

Órák hosszat beszélgettek még hivatalos dolgokról, mint férfi a férfival. Egyetlen mondat hangzott el Péceli részéről, amely nem volt hivatalos jellegű és az így hangzott:

— Holnap elmehetnénk a moziba.

Magda úgy tett, mintha nem is hallotta volna. Csak szórakozottan bólintott rá.

IV.

Amikor három hónap mulva lefelé jöttek a lépcsőn, az anyakönyvvezetőtől, Péceli ábrándosan mondta:

— Olyan az egész, mint egy álom... Valóságos csoda ez... Mit szeretsz rajtam?

— Azt — simult hozzá Magda — hogy nem vagy olyan, mint a többi férfi... Te soha nem nézted bennem a nőt, csak a kollégát...

V.

Egy év mulva Péceli Jenő és Péceli Jenőné, született Csoványos Magda kartársnő egy bölcső fölé hajolt.

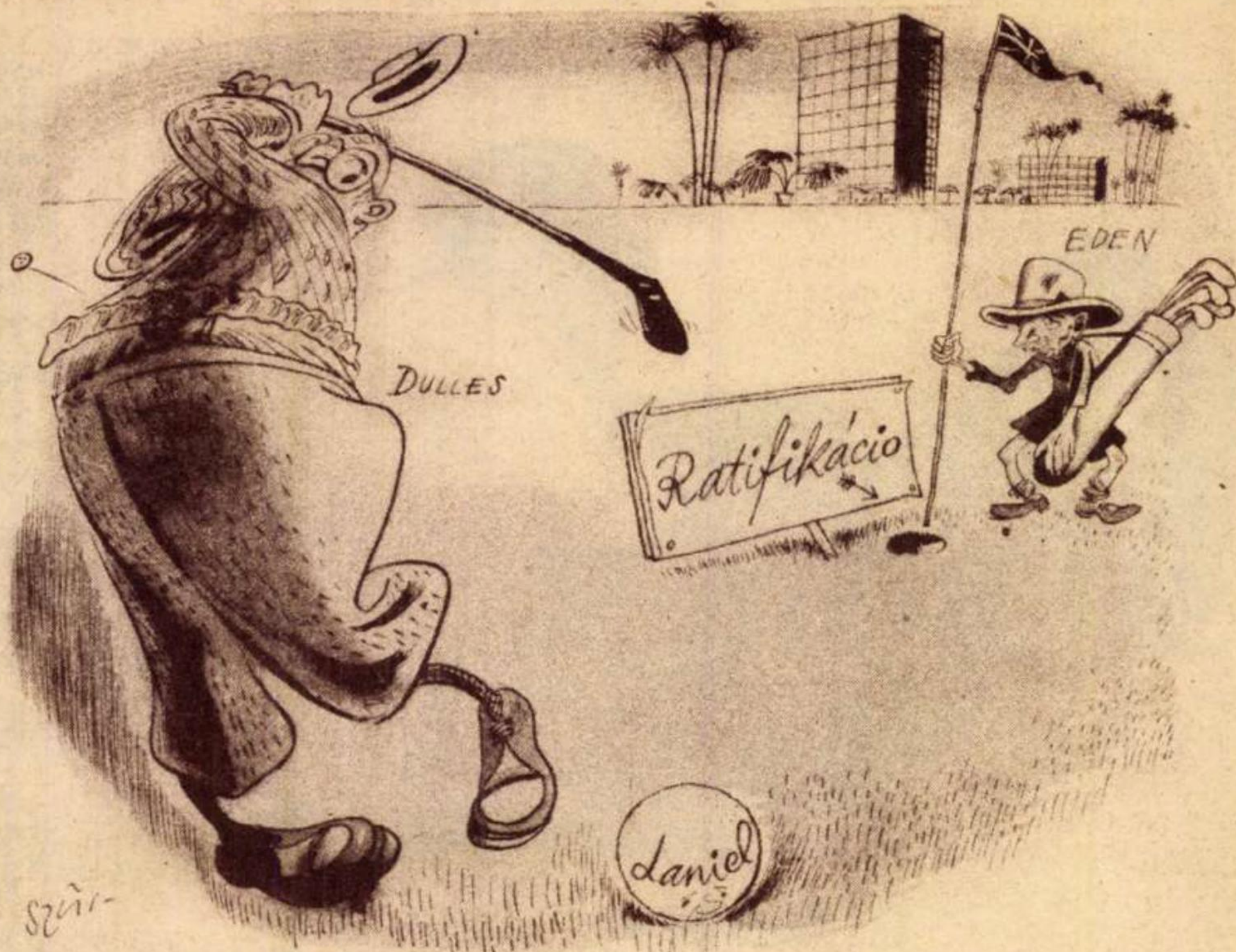
— Milyen csodálatos... — sóhajtott fel Magda.

— Mi a csodálatos, fiam?

— Az élet — merengett Magda. — Ez az édes kis baba sohase született volna meg, ha te a nőt látod bennem és nem a kollégát...

Gergely Miklós

A BERMUDAI GOLFPÁLYÁN

Dulles: Gyakorlom a tárgyalást!

BEVÁLT MÓDSZER

— Gratulálok művezető elvtárs a multheti önkritikájához, nagy sikere volt vele!

— Akkor a mainak is nagy sikere lesz, mert ugyanazt mondom el!

Jó ötlet sokat ér

Még a nyiregyházi őszi vásáron történt. Nagy tömeg vette körül azt a pavilont, amely fölött tábla hirdette:

Virsli mustárral 4 forint 50!

A pavilon vezetője csakhamar tapasztalta, hogy a nagy forgalomban néhány lelkiismeretlen egyén nem adta vissza a tányért, nyilván abból a meggondolásból, hogy ez a legolcsóbb vásárfia. Az üzlet vezetőjének remek ötlete támadt. Már régóta panaszkodott neki a közeli ÖVÉRT vezetője, hogy a nyakán maradt sokszáz hibás, selejtes tányér, amitől nem tud megszabadulni már régóta. Nyomban felkereste az ÖVÉRT vezetőjét, 1.50 forintjával átvette a tányérokat és nemsokára újabb táblával cserélte fel a régit:

Virsli mustárral és tányérral 6 forint!

Néhány óra alatt 1200 tányéros virslit adott el...

APA ÉS GYERMEKE

Ez a gyerek egészen az apjára üt.

PÉLDÁZAT . . .

ama vállalatok részére, ahol aránytalanul nagy az improduktív dolgozók száma.

HETI KRÓNIKA

Hidegvérű idegesség

Az Egyesült Államok és Pakisztán között folyó tárgyalások idegesítik az angolokat. Anglia ideges.

Ügylátszik, hogy a hidegháborúban elfolyik az angol hidegvér.

Már Nasszer is észrevette

Nasszer egyiptomi miniszterelnökhelyettes kijelentette: „Az USA segítséget igért Egyiptomnak, eddig azonban igéreteken, hazugságokon és félrevezetésen kívül semmit sem kaptunk."

Ha egy egyiptomi piramist megkérdeznének az amerikai ígéretekről, röviden ezt válaszolná: „Kérem, én már sokezer éves építmény vagyok, de nem dülök be".

Blankenhorn nyilatkozik

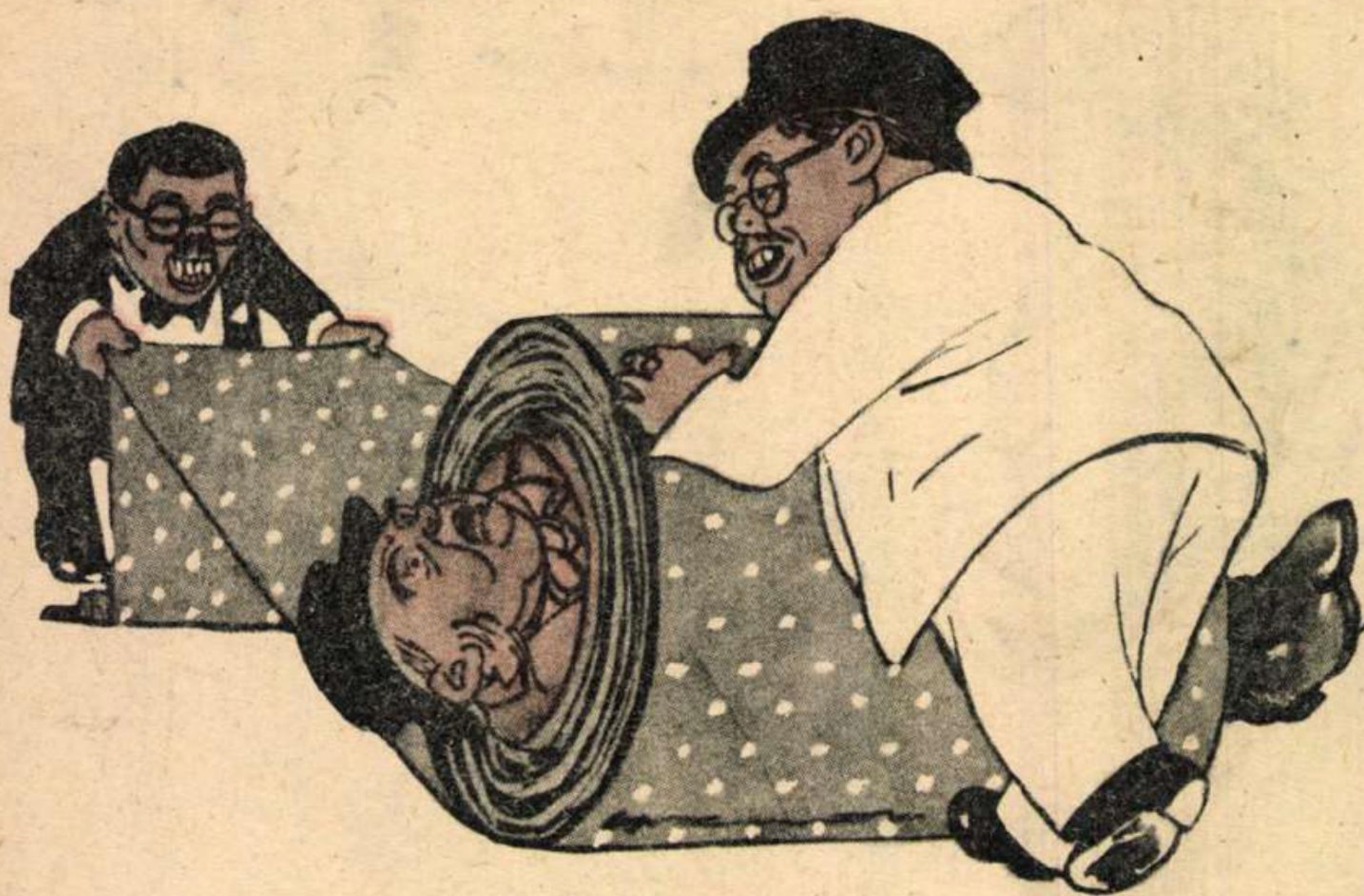

„Engedjenek csak belépni bennünket az európai hadseregbe, majd megmutatjuk, ki az úr a Saar-vidéken" — jelentette ki Herbert Blankenhorn, a bonni külügyi hivatal politikai osztályának vezetője.

Adenauerék előbb még csak a mellüket döngették. Most már Franciaország mellét döngetik.

John Bull kényelmetlen helyzetben

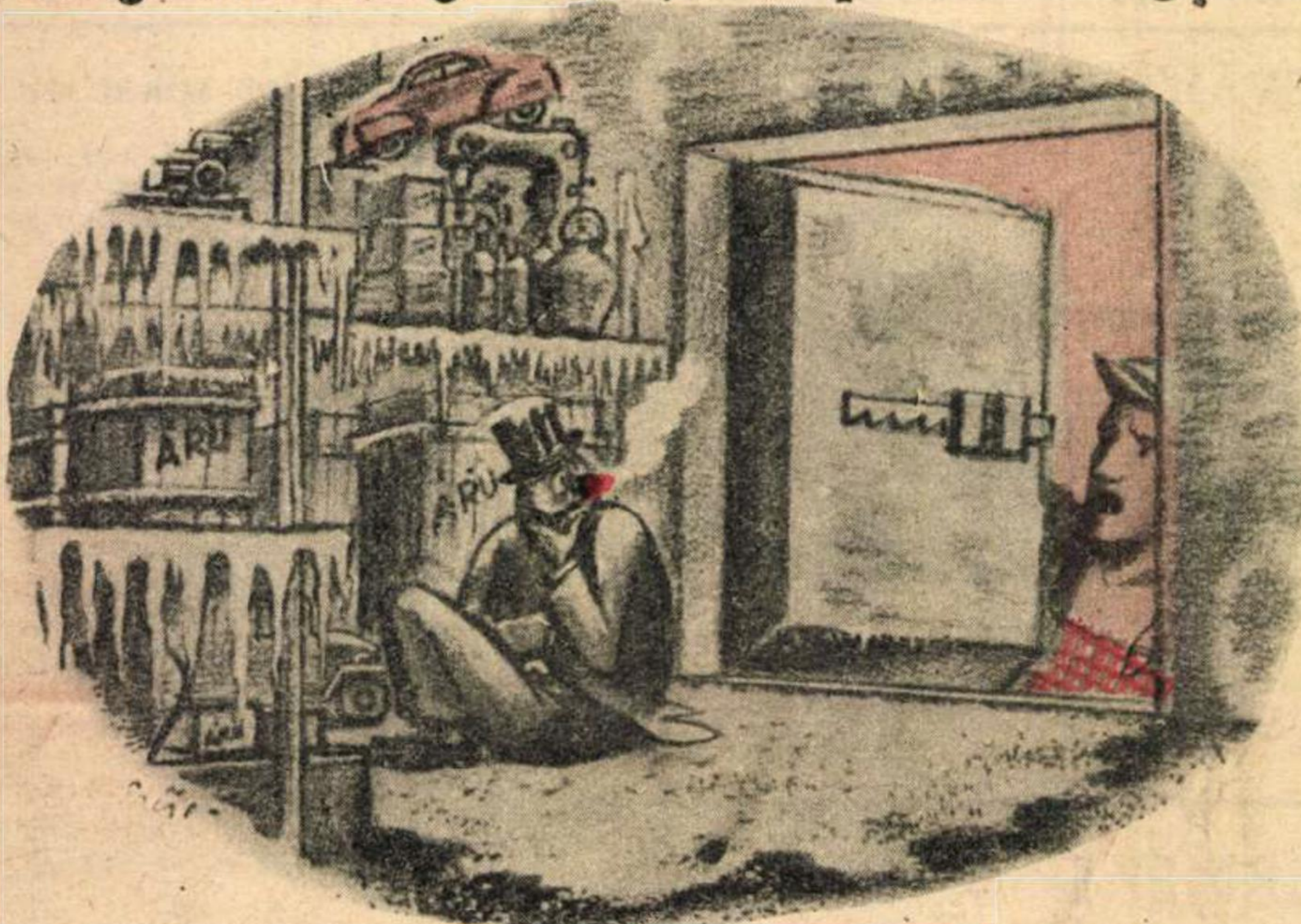
A japán konkurrencia súlyos helyzetbe hozta az angol textilipart az ázsiai és a latinamerikai piacokon.

Felgöngyölítették!

(Brodati rajza a moszkvai Krokodilból.)

A hidegháború válságba sodorja a kapitalista országokat

— Nincs melege ott bent a jégszekrényben, tőkés úr?

A gyerek elégtételt szerez

Pirkó ötéves lesz, Öcsi most mult három. Mindketten óvodába járnak, így napközben nem találkozunk. Reggel felébresztik a házat, együtt mosakodunk, versenyben öltözködünk, aztán elindulunk. Tíz méterre az óvodától azt mondják:

— Anyu, te itt állj meg, és nézd, hogy betalálunk-e a kapun.

Reggel már nincs idő csodálkozni ezen az önállóságon, így este dícsérem meg a nagyszerű produkciót.

Lefekvés előtt mindig megbeszéljük a napi eseményeket, de nyolc óra felé bizony takarodót fújok. Néha zökkenő nélkül, de néha — máig is megfejthetetlen, hogy miért — éppen akkor nem veszik figyelembe a házirendet, amikor munkám volna, írnék, vagy olvasnék.

Ilyenkor átkopognak hozzám:

— Vizet kérek szépen!

— A babámat még nem raktam a ládába, úgye anyu kimehetek?

— Nem laktam jól, éhes vagyok!

Hihetetlenül találékonyak. Még véletlenül sem ismételnének meg egy régebbi ürügyet.

Én minden kérés után bemegyek hozzájuk, „lelkükre beszélek", vagy „agitálok". Az előbbi módszer szerint körülbelül így: „Látjátok, gyerekek, szegény anyu már mióta szeretne dolgozni, de ti miattatok nem tud, olyan fáradt és... stb." A másikkal az értelmükre próbálok hatni ilyesformán: „Ide figyeljetek! Ti már nem vagytok olyan kis gyerekek, már okosabbak vagytok, megértitek, hogy nyolc órakor sötét van — Öcsi most ide figyelj! — ha sötét van, akkor pedig minden okos gyerek elalszik..."

Előfordul, hogy egész este nevelem őket, s úgy kifáradok, hogy már nem marad erőm munkához ülni.

A napokban halaszthatatlan írnivalóm volt, s egyórás nevelőmunka után ingerülten rájuk szóltam: — Hagyjatok már békén!

Ebben a pillanatban érkezett meg a férjem vidékről, (két napja nem látták a gyerekek) s mint a nyíl, kipattantak az ágyból, futottak hozzá. Öcsi durcásan rámnéz és tüntetőleg az apjára nevet, átöleli, hizeleg.

— Meszélek neked. Ecce vót, hó nem vót, vót ecce egy farkasz... úgy hivták... úgy hivták, hogy anyuka... Itt a vége, fussz el véle.

Tovább nem tudta folytatni. De nem is akarta. Megszerezte az elégtételt.

Szemes Piroska

Rejtélyes eset a 44-esen

Ott szorongtunk a 44-es perronján békés tülekedésben. Nincs értelme a kocsi belsejébe menni, hiszen a végállomáson úgyis leszáll az ember. Nem is zavarja a tolakodást semmi, egészen a Vas-utcáig. Itt szállt fel a rejtély... Közömbös utasnak látszott, idősebb férfinak, jólszabott felöltőben. Tömött, őszülő bajuszt viselt és fekete kalapja alól kikandikáltak hófehér fürtjei. Szerényen megállt az ajtóban, mint aki jól ismeri a villamosutazás etikettjét. Viselkedésében nem volt semmi különös és mégis néhány pillanat alatt végigfutott a népes perronon az izgalom elfojtott moraja. Egy fiatal nő húzta meg férfikísérője kabátját.

— Odanézz — súgta.

Feleslegesnek bizonyult a figyelmeztetés. Már mindenki az új utast nézte, vizsgálta, fürkészte. A tömeg rendkívüli érdeklődése indokolt volt: a feketekalapos férfiú ál-bajuszt viselt. Aki jobban a kalapja alá nézett — és az utasok nem fukarkodtak a kíváncsisággal — azt is megállapíthatta, hogy a fejét raffináltan elkészített ősz paróka takarja. Valaki csendesen mormogta:

— Szólni kellene a rendőrnek...

Előkerült a kalauznő. Egyszerre hárman mutogattak a rejtélyes utasra. Természetesen illő diszkrécióval, mit lehet tudni, egy ilyen álbajuszos nyilván fegyvert hord magánál. A kalauznő szúrós tekintettel kérte a jegyet, a rejtélyes ember bérletet vett ki a zsebéből, miközben egyetlen arcizma sem rándult meg. A kalauznő ránézett az utasra, majd ránézett a képre, amelyről csupaszképű, középkorú férfi mosolygott rá.

— Nem nagyon hasonlít! — állapította meg általános izgalom közepette.

A leleplezés pillanatához érkeztünk.

Ekkor vett észre az álbajuszos és lelkendezve felém fordult:

— Szervusz, öregem!

Most ismertem fel régi barátomat, Vilit.

Magyarázkodva tette hozzá:

— Itt lépek fel a Fővárosi Vígszínházban, két felvonás között van egy szabad órácskám, szaladok haza vacsorázni. Arra már nincs időm, hogy lemaszkírozzam magam és újra szőröket ragasszak...

A rejtély megoldódott. A perronon végigviharzott a kacagás. A színész kedves mosollyal mondotta a nagyérdemű közönségnek:

— Még szerencse, hogy nem Lear királyt játszom...

(s. a.)

Aminek az AGRÁRTUDOMÁNYI EGYETEMEN nem szabadna lennie!

Sóvárgás

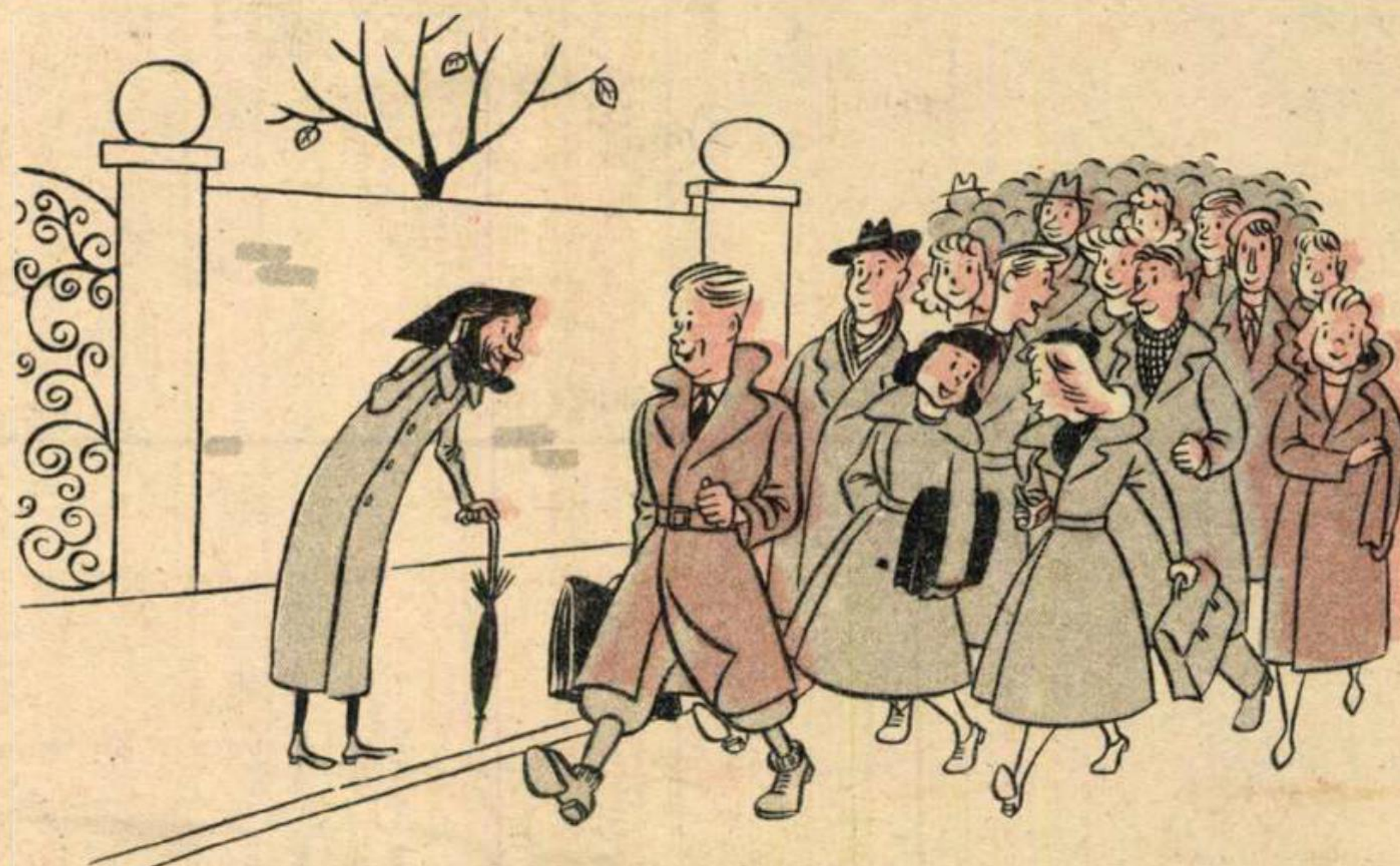
Százhatvan forintba kerül a biokémiai tankönyv.

— Te drága!

Megy a diák vándorútra

A tantermek több, egymástól távoleső épületben vannak elhelyezve.

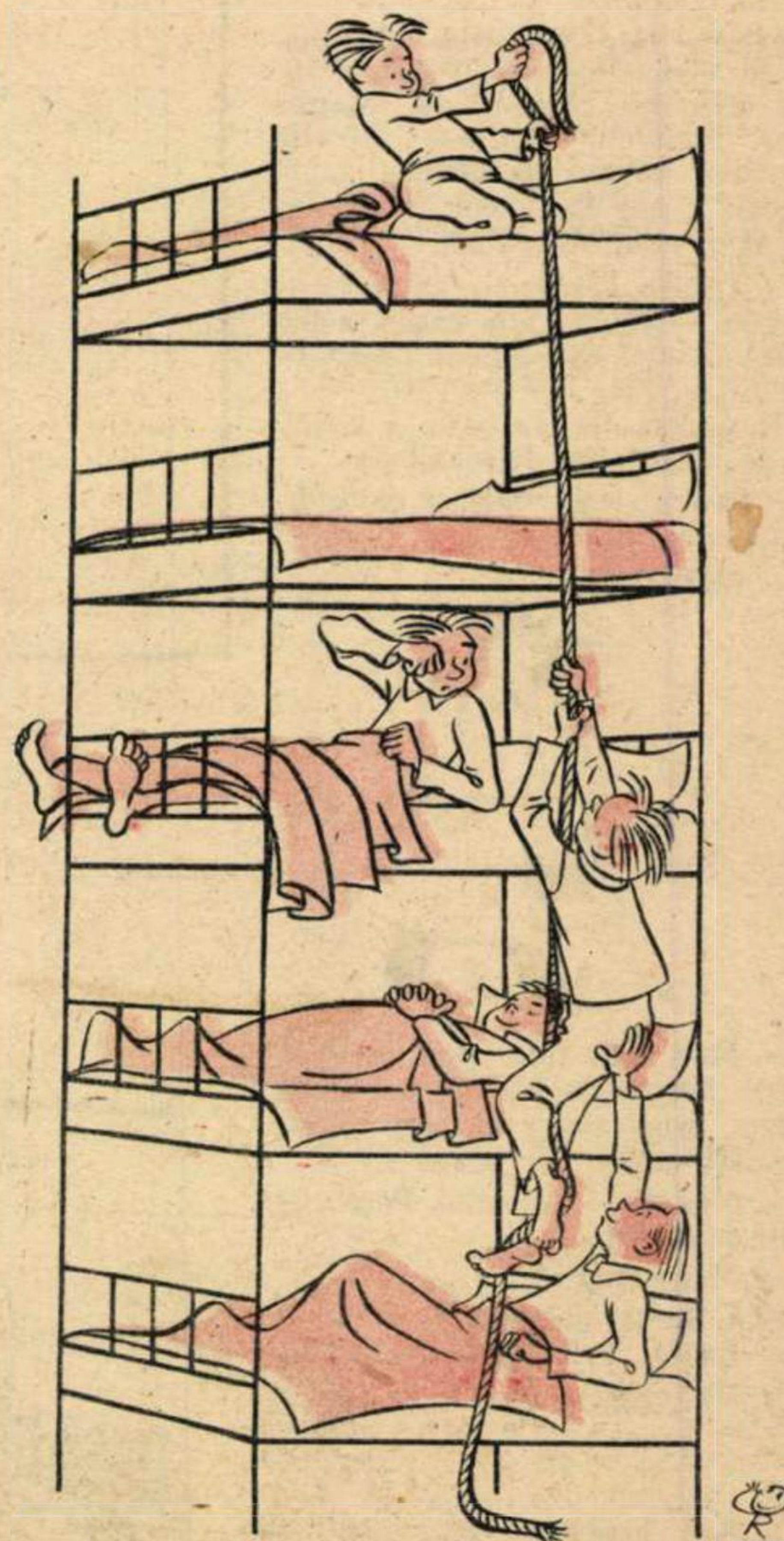
— Mondd édes fiam, ez távgyalogló verseny?
— Nem, nénikém, csak fizika órára megyünk a másik épületbe!

Kicsi az ebédlő, közel egy órát kell sorban állni az ebédért. Helyszűke miatt csak néhány diákot rajzoltunk le, de hússzor ennyien várakoztak.

Esti tornagyakorlatok

Zsúfoltak a diákszállások. Akad olyan szoba is, amelyben huszan laknak.

Rajzolónk így képzeli el a lefekvés körülményeit.

LUDWIK GORSKI:

A krakkói anyóka

Krakkóból kiránduló csoport indult a nem messzi Nowa Hutába. Amikor Nowa Hutába érkeztek, a csoport egyik tagja, egy idős néni, elhagyta a többieket és lázas keresésbe kezdett. A krakkói anyóka egyik kezében esernyő, a másik kezében pedig csomag volt. Így morfondírozott magában: biztosan itt lesz, megtalálom szeretett fiacskámat. A vasöntöde közelében egy középkorú férfi állt, ezt szólította meg az anyóka:

— Kedves uram, hol van ő? Egész életemet vele kínlódtam át, amióta világra hoztam. Mindig őrült ötletei voltak.

— Kiről van szó? — kérdezte nyugodtan a férfi.

— Szeretett fiamról van szó. Mindig borzalmas elgondolásai voltak. Amikor megkapta iskolai bizonyítványát, meleg alsó nélkül szökött el otthonról, csak egyszeri vàtelinbélés volt a kabátjában és az egyik foga nem volt megplombálva. Tudja, igazgató úr, mit csinált, amikor négy és fél éves volt?

— Nem vagyok én igazgató — mondotta csodálkozva a férfi.

— Az igazgató úr valószínűleg nem tudja. Képzelje csak el, felül a fiam a villamosra és azt mondja a vezetőnek, vigye őt Afrikába, tegye ki a lakatlan Szaharában, mert otthon szűk a helye.

A csodálkozó ember félbe akarta szakítani az anyóka beszédét, de a szavak áradata meghiúsította szándékát.

— Amikor a villamostársaság felügyelőjénél megtaláltam, nyugodtan kanalazta a gulyáslevest és éppen Ausztráliáról tartott előadást. Azt mondom neki: „drága fiacskám, itt születtél Krakkóban, úgy mint édesapád, nagyapád és ükapád. Itt éltek, itt dolgoztak, itt haltak meg mindannyian Krakkóban, nem voltak kalandorok, te meg ilyen gondolatokkal foglalkozol." Amikor hét éves lett, elhatározta, hogy átveszi az őrséget egész Lengyelország felett. Nagypénteken, főnök úr...

— Nem vagyok én főnök — mondta az illető, de az anyókát ez mit sem zavarta és így folytatta mondókáját:

— Főnök úr biztosan nem hiszi el, de így volt, felmászott a Wawelra, megkongatta a harangot és kiabált: „Előre a szivatytyúkkal, fél Krakkó ég!" Mindig azt akarta, hogy valami nagy dolog történjék. Egy évre rá megváltoztatta elgondolását, elhatározta, hogy repülő lesz és feltárja a világ eddig ismeretlen részeit. Ezután a Flórián-utca 7-ben egyszerre csak ásni kezdett. Azt mondom neki: „ha már egyszer ásnod kell, akkor ássál az udvarunkban." Fiam így válaszolt: „azért ások a Flórián-utcában, mert földalatti repülést hajtok majd végre s innen a Flórián-utcából egyenesen

a Pireneusokon kötök ki. Ha a mi udvarunkon ásnék, akkor esetleg a Himalája hegységben találom magam." Mondja csak, doktor úr...

— Nem vagyok én doktor — mondta a férfi, aki eredménytelenül igyekezett, hogy kiszabadítsa karját a támadó kezeiből. A nénike ugyanis letette a földre a csomagját és esernyőjét s mindkét kezével rángatta a csodálkozó férfi karját.

— Nem állítom, hogy az úr doktor. Meg kell azonban értenie, hogy fiam nem elégedett meg a Pireneusokkal sem. Könyveket olvasott a tengeralattjárókról. Tanácsos úr, kénytelen voltam a vízvezeték csapját leszerelni, mert fiacskám nap-nap után úgy megeresztette a csapot, hogy majdnem a Csendes Óceán öntötte el szerény lakásomat. Kettest kapott rajzból és néhány évig úgy látszott, hogy megmenekültem. Akkor tört ki azonban a legnagyobb baj. Világra szóló sportdicsőséget akart szerezni, de a mezei futásban csak a hetvennegyedik helyre került. Ekkor, professzor úr, foglalkozni kezdett a mechanikával. Ha nem tévedek, ön professzor, de lehet, hogy nem az.

— Nem vagyok professzor — mondotta a teljesen rezignált ember. A krakkói anyóka ekkor megragadta kabátja ujját.

— Teljes mértékben lehetséges, hogy ön nem professzor. Azt tanácsoltam, fiamnak, legyen fogtechnikus. Fiam azonban túl kicsinek találta az emberi fogakat. Akkor elhatároztam, hogy a Szent Fülöp templom melletti szerelő műhelybe adom Kaczynski mesterhez. Ez sem tetszett neki. Azt mondta, nem dolgozik ő ilyen régimódi dolgokkal, valamilyen modern mesterséget akar folytatni. Egy kis ideig hallgatott, vártam már mi következik ezután. Éreztem, elnök úr, hogy megint következik valami. A gyerek azonban szorgalmasan tanult és befejezte iskoláit. Egyszerre csak, titkár úr...

— Nem vagyok én sem elnök, sem titkár.

— Eltünt, titkár úr. Levelet hagyott hátra, amelyben ez volt: „Szeretett édesanyám! Megtaláltam a nagyvilágot, légy nyugodt, várjál rám." Én meg kerestem őt mindenütt. Eljártam a Szent Bernát kolostorban, írtam levelet Abesszínia császárának. Gondosan figyeltem a felettünk elhaladó repülőgépeket, hátha egyetlen fiacskám ejtőernyővel ugrik le. Mindez azonban hiábavaló volt. A mult héten...

A férfi megkönnyebbült egy kissé, mert már úgy érezte, hogy közeledik a mese befejezése.

— Úgy látom, hogy az úr belefáradt. Én is belefáradtam már. Képzelje el, a mult héten levelet kaptam tőle, tizenegy oldalas levelet, ezredes úr. Azt írja a fiam — és kezdte olvasni a levelet. „Szeretett édesanyám. Ott vagyok végre, ahol lennem kell." — olvassam el az egész levelet, főnök úr?

— A világért sem, — mondta a férfi.

— Na jól van, akkor nem olvasom az egész levelet, csak ennyit: „Olyan élet van itt, — írja a fiam, — hogy az egész világ elbújhat mögötte." A levelet így írta alá: Nowa Huta építője. Megértettem a levélből, hogy Nowa Hutában dolgozik. Sokat sírtam, míg végül elhatároztam, hogy a legközelebbi kiránduló csoporttal Nowa Hutába utazom. Szeretett, ártatlan gyermekem! Elhatároztam, hogy megbocsátok neki. Vajjon jól tettem, uram? Ki is az úr, hogy ennyire érdeklődik a fiacskám iránt?

A férfi nyugodtan válaszolt: „én szintén krakkói vagyok, a kiránduló csoporttal érkeztem ide Nowa Hutába."

— Ejnye, ejnye — háborodott föl az anyóka. Azt hittem, hogy az úr legalább is valaki. Legalább is Nowa Huta építője, mint például az én egyetlen fiam. Most pedig kitudódik, hogy az úr csak egyszerű krakkói polgár. De hol is van a fiam?

Az anyóka elrohant és tovább kereste a fiát.

A győri fémforgácsolási bemutatón

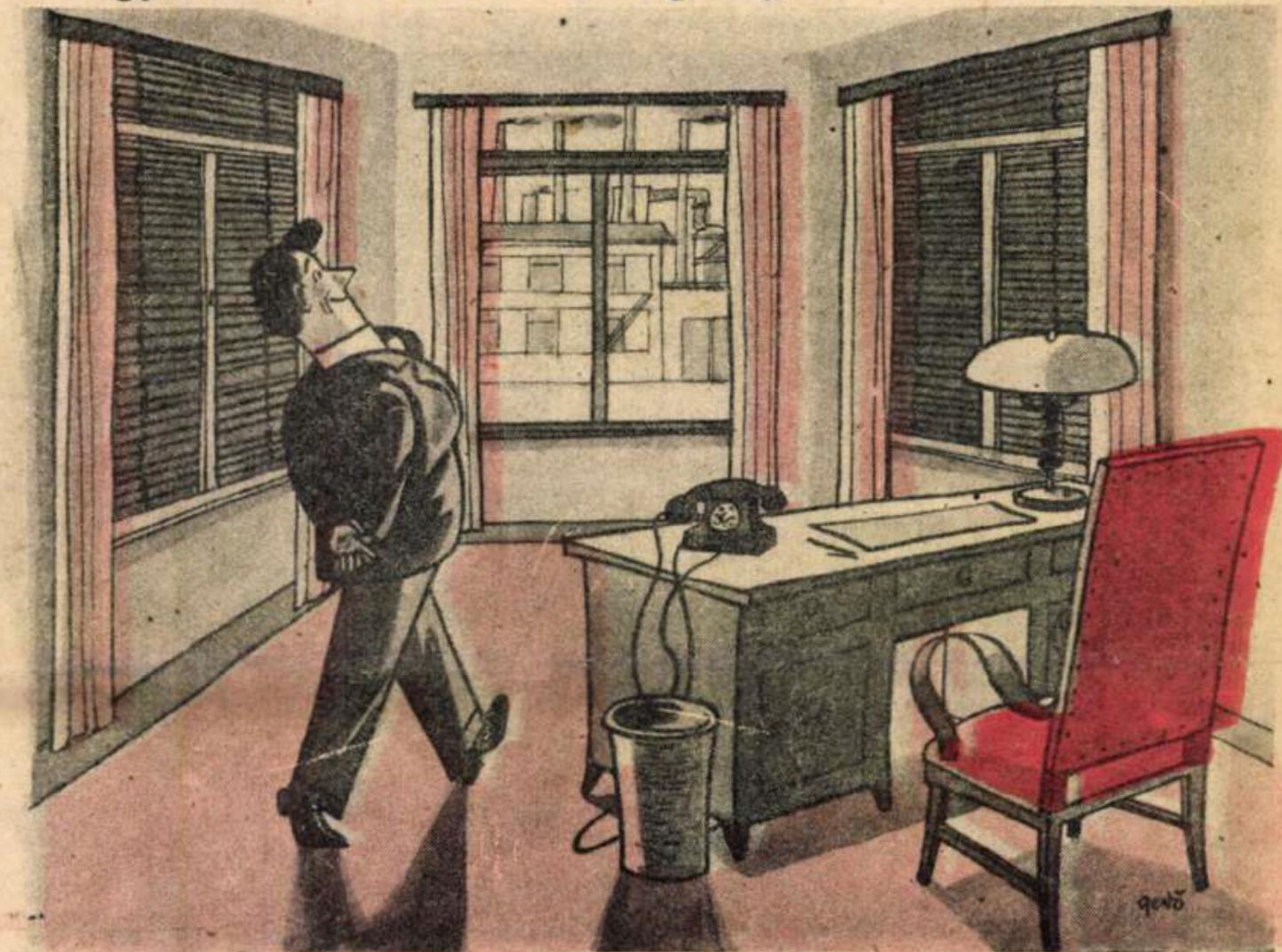
— Nekem ez a lila tetszik a legjobban...

ZÁRSZÁMADÁS VOLT...

— Jaj öregapám, én még sose láttam ennyi pénzt egyrakáson!
— Sose szégyeld kisunokám, én már nyolcvan éves vagyok, de még én sem!

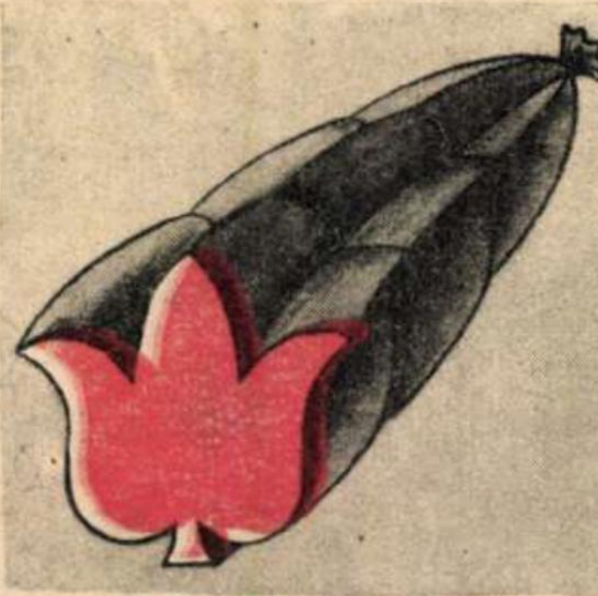
Egy kissé merev az igazgató elvtárs...

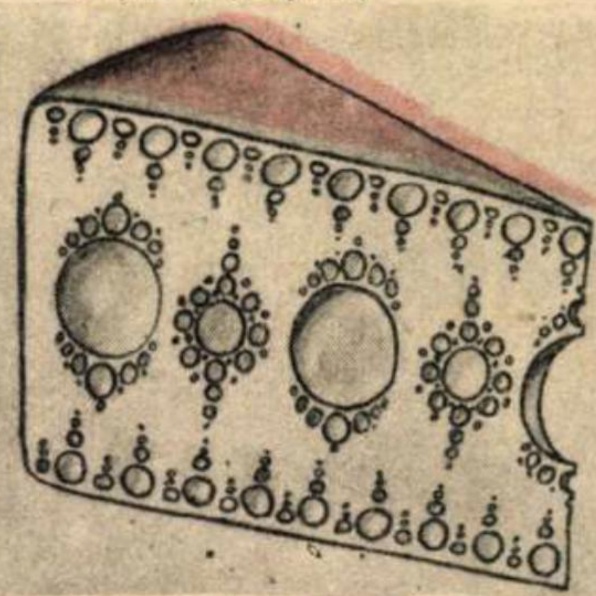
— A szomszéd gyárak már közszükségleti cikkeket is gyártanak... Milyen kár, hogy én nem tudok róla, s így nincs kiről példát vegyek...

LUDAS MATYI JAVASLATA

Tetszetőssé akarják tenni az élelmiszerek külsejét. (Ujsághír.)

Népművészeti szalámi

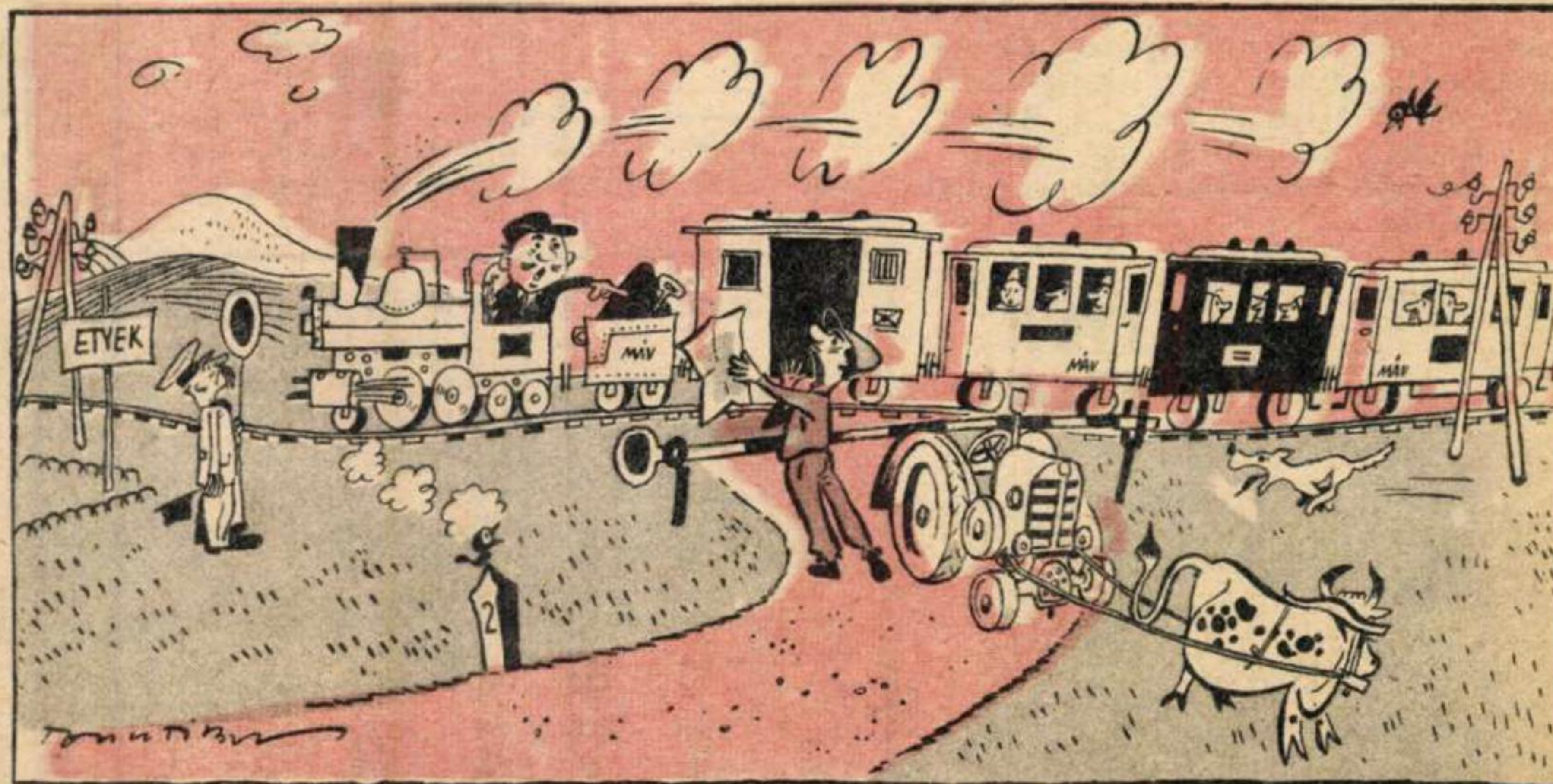

Ementáli brüsszeli módra

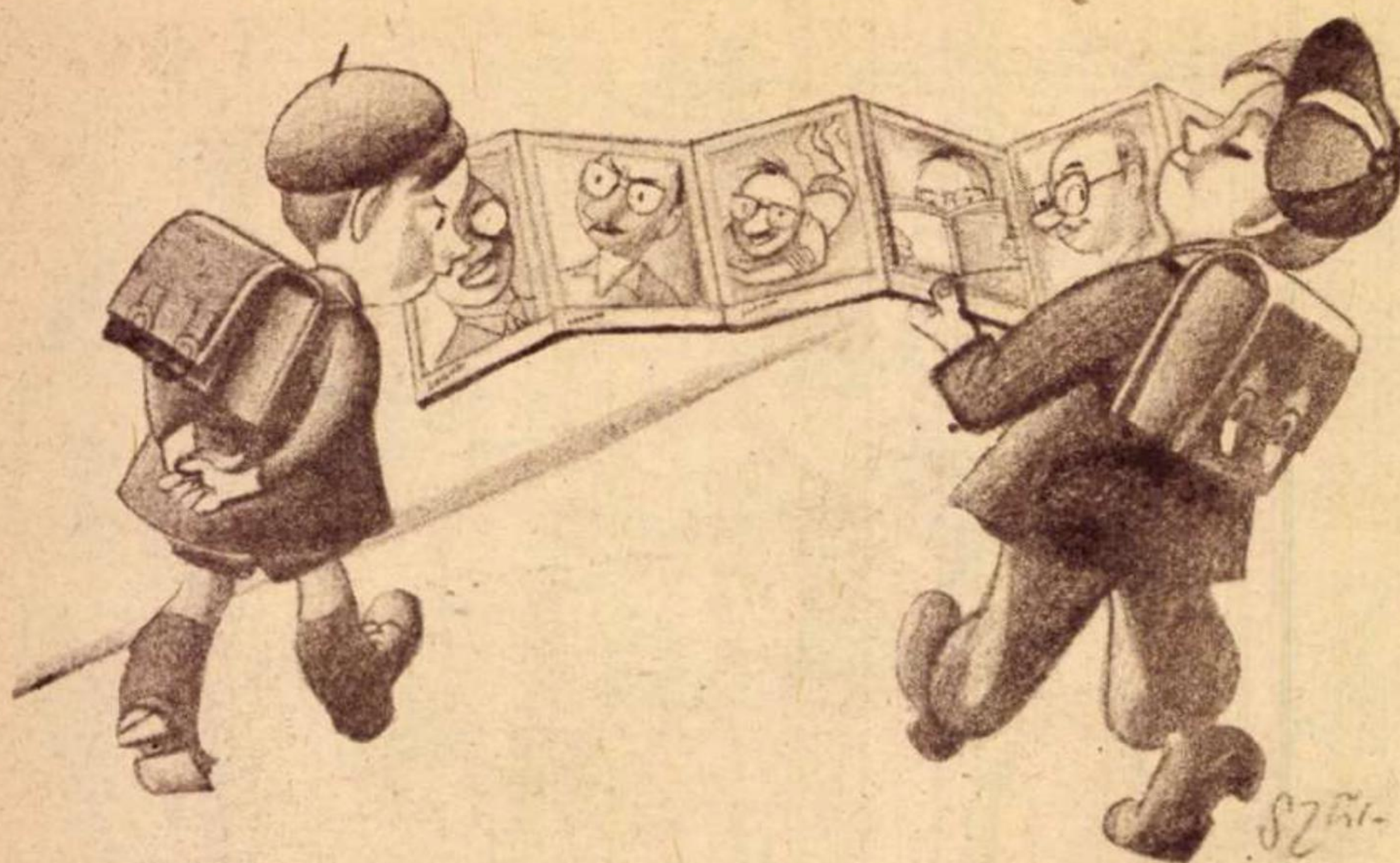
Milói mignon

AZ „EMAG" CÍMÉRE

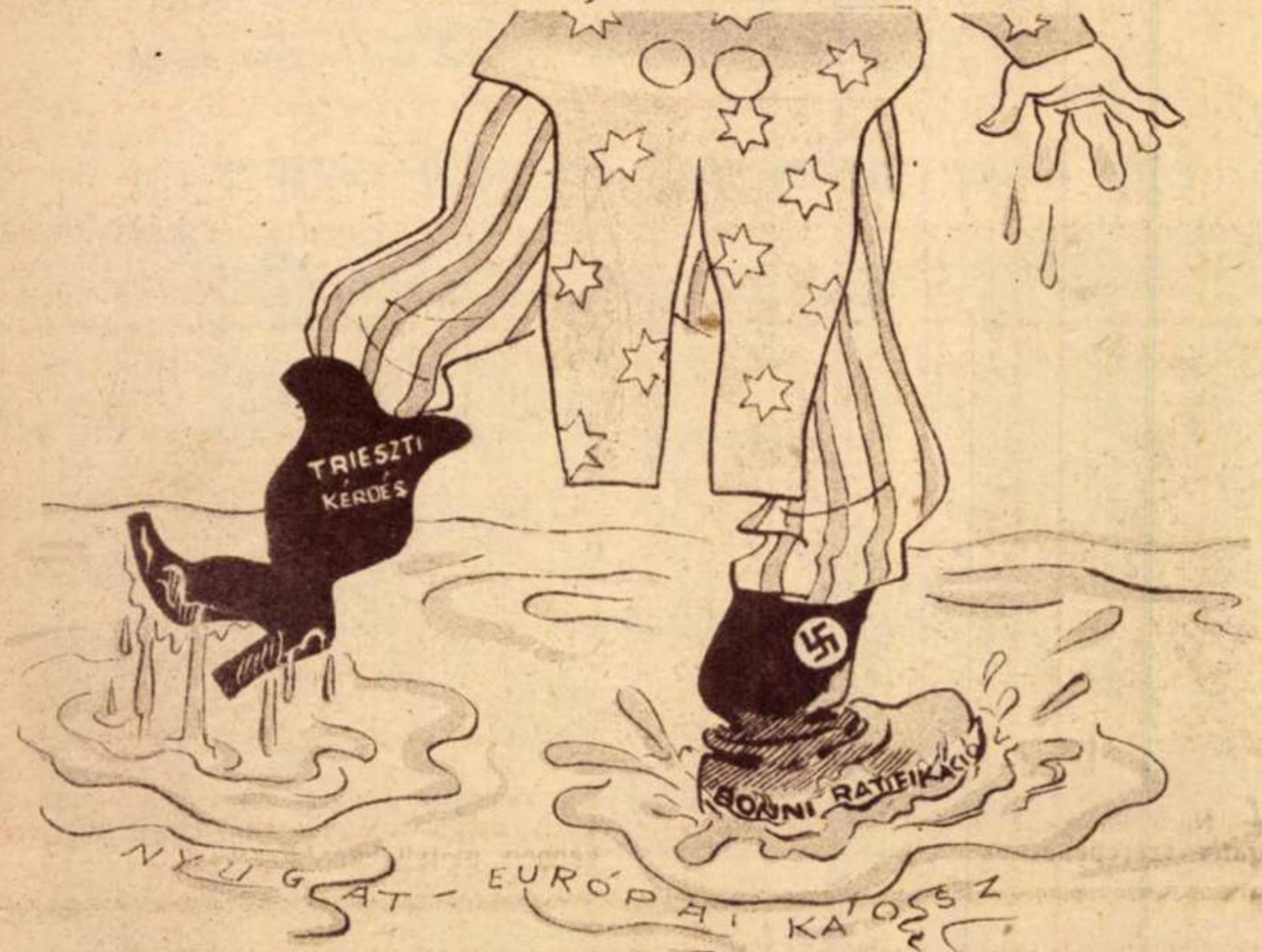
— Mozdonyvezető elvtárs, hozza már a traktoralkatrészeket? A legutóbbi levélben mára igérték!
— Nézd meg öcsém a borítékot, tán abban van... Mert velünk ugyan nem küldték!

Tanulékony gyerek

— Idenézz, véletlenül van nálam egy pár felvétel az apámról...

Német csizma, olasz csizma . . .

US: Hiába bújtam ezekbe a hétmérföldes csizmákba, ahelyett hogy előbbre jutnék bennük, benne vagyok a legnagyobb kátyuban...

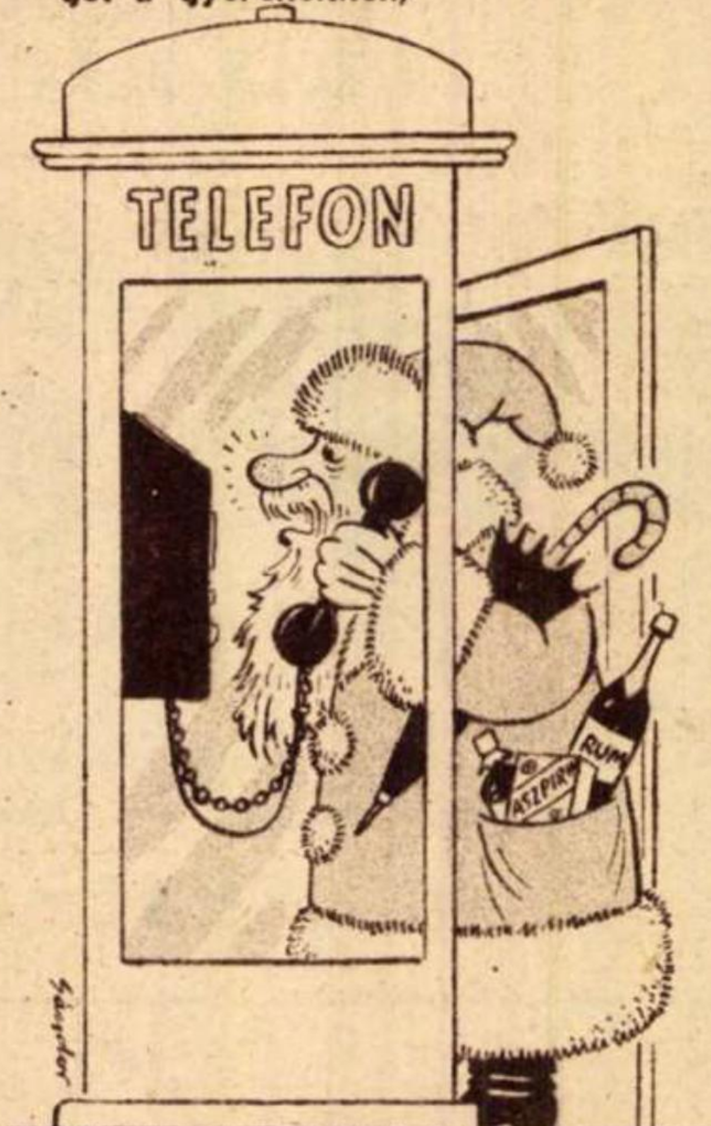
Ez a „jól öltözött" állatféleség

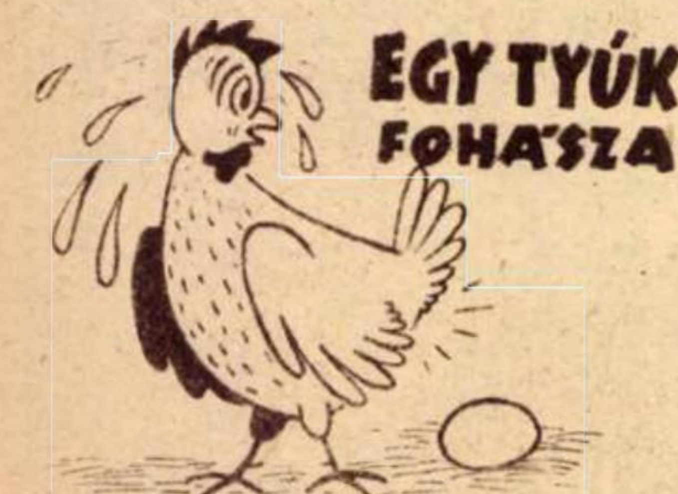
idomtalan rózsaszín lábujjaival, bárkinek díjmentesen elveszi a gusztusát attól, hogy jól öltözködjék, pedig a Rákóczi-úti „Minőség" Állami Áruház éppen a szebb és jobb öltözködés érdekében tette a kirakatába.

Hidegre fordult az idő

(Az Úttörő Áruházban mindennap megjelenik Télapó és elbeszélget a gyerekekkel.)

— Halló, Úttörő Áruház? Kérem, ma nem tudok bemenni, nagyon meg vagyok fázva...

Tojás előtt kellene
porítni a tojást, —
oh, de megkönnyíteném
ezáltal a tojást...

Sz. Gy.

Egy meddő értekezlet margójára

Hazám szolgálnám, jaj, de nem lehet,
nem engedik az értekezletek.
Már négy órája, vagy öt is talán
hogy száll a szó, mint por a Szaharán,
s kutatom, mint a vándor a nyomot,
száz mondat között a gondolatot.

Így gubbasztunk itt éppen tizenheten,
hervadozva az értekezleten.
Mily sok fecsegés! — Nos hát mit tegyek,
ha e napon is a fejem helyett
lám, megint más testrésszel keresem,
e szószátyárok miatt kenyerem.

Vihar Béla

Kenedi szeret nevetni...

Már sokszor gondoltam arra, hogy ezt a Kenedit még nem láttam nevetni. Volt alkalmam megfigyelni őt munkája közben (főtisztviselő egy fontos közhivatalban), sok-sok órát töltöttem vele társaságban (értelmes és megfontolt csevegő), nem egyszer találkoztunk villamoson (igazán pompásan közlekedik), de nevetni még nem láttam. Mint említettem, ez már régebben feltünt nekem, s nem is tudnám okát adni hamarjában, hogy most vasárnap ebéd közben hirtelen miért jelent meg előttem komoly arca s miért éreztem ellenállhatatlan vágyat, hogy csak egyszer, egyszer az életben megnevettes-

sem. (Itt sietve megjegyzem, hogy nem vagyok valami mulatságos fickó s legkevésbbé sem tartozom a közkedvelt tréfacsinálók közé. A szilaj vágy, hogy Kenedit megkacagtassam, nem a humorista ambiciója volt, hanem az emberé, akit váratlanul elfog a hév, hogy valami nagyot produkáljon, megmásszon egy sziklacsúcsot, utcai tumultus során leüssön egy boxbajnokot, vagy ilyesmi.)

Alig vártam, hogy lenyeljem ebédem utolsó falatját, s aztán egy-két könyvet a hónom alá csapva elsiettem hozzá. Közbevetőleg megemlítem, hogy Kenedi sora jól megy, szép fizetése és még szebb felesége van. Munkáját jól végzi és kartársai tisztelik. Van egy kislánya, Jutka, pompás, szép gyerek. Most várja a másodikat, azt mondják, az még szebb lesz. Oldalkocsis motorkerékpárján nyári vasárnapokon kirándulni viszi családját, többnyire a Balaton mellé, ahonnan jóbarátainak anzikszlapokat küld.

Amikor csengettem lakásának ajtaján, némi izgalmat éreztem. Lehetetlen, hogy el ne mosolyodjék, amikor váratlan megjelenésem okát előadom. Nem vagyunk barátok, az utóbbi időkben nem is igen találkoztunk, heccnek, ugratásnak nem veheti a dolgot.

— Oh... — mondta, amikor ajtót nyitott — üdvözlöm...

Láttam rajta, nem tudja elgondolni, mi ütött belém, hogy egy téli vasárnapon, könyvekkel a kezemben váratlanul beállítok.

— Kedves Kenedi elvtárs — mondtam — azért jöttem, hogy megnevettessem magát.

Meglepő volt, hogy semmi meglepetést nem mutatott.

— Fáradjon beljebb — mondta komoly arccal, bár nem ridegen — meg kell azonban mondanom, hogy már sokan próbálkoztak ezzel.

Bevitt és leültetett a fűtött kályha mellé. Cigarettát tett elém és megígérte, hogy amint a felesége felkel (egy kicsit ledőlt), kávét is fogok kapni.

— Hogy jutott eszébe ilyesmi? — kérdezte.

Néhány szóval elmondtam, milyen nagy kincsnek tartom a nevetést és mennyire sajnálom azokat, akik nem tudnak nevetni. Körülbelül itt tartottam, amikor szeliden közbevágott:

— Bocsánat, de fel kell világosítanom valamiről. Téves az a nézet, hogy én nem tudok nevetni. Valóban, nem nevetek egykönnyen, de a humort szeretem s azt tartom, hogy a humorra nagy szükség van. Ha ritkán nevetek, annak oka pusztán az, hogy megválogatom, mit tartok humorosnak.

Közbevetettem, hogy még sohasem láttam nevetni s legjobb tudomásom szerint mások sem dicsekedhetnek ezzel az élménnyel. Majd nyiltan felszólítottam, mondja meg, min nevetett utoljára, és mikor.

— Néhány évvel ezelőtt történt — felelte — de már nem emlékszem, hogy min. Humoreszkek? — kérdezte hirtelen a könyvekre mutatva, melyeket még mindig ott szorongattam a hónom alatt.

— Igen — bólintottam — s ha megengedi felolvasok egynéhányat.

Higgadtan nézett a szemembe. — Parancsoljon — mondta.

Csehovot, Mark Twaint, Karinthyt, Scsedrint, Leacockot, Aszlányit olvastam fel, s állíthatom: nem rosszul. Időnkint fel-felnéztem, nem mosolyog-e. Egykedvű arccal ült a helyén, bár láttam, hogy figyel rám. Csüggedten tettem félre a könyveket s azt hiszem, nagyon megtörten pillantottam rá, mert vigasztalni kezdett.

— Sajnálom, hogy hiába fáradt. Az ilyesmik azonban sohasem tudtak megnevettetni. Csinált dolgok ezek. Kitalációk.

— De az élet nagy igazságain alapulnak! — jajdultam fel.

— Meglehet. A nagy igazságok azonban engem nem kacagtatnak, hanem elgondolkoztatnak. Őszintén megmondom, lelkesedem a humorért, de csak az élet, az élő élet humoráért. A humoreszk művirág. Ibolya, krepp-papírból. Én a valódi ibolyát szeretem, úgy, ahogy megterem.

Újra elhatároztam, hogy megmászom a sziklát.

— Ha nincs ellenére, elmondom az esetemet Pécskeivel. Ismeri Pécskei Gyuszit, úgye?

Igenlő válaszára belekezdtem a históriába, amely a legmulatságosabb történetek egyike, s csak hálás lehetek a sorsnak, hogy velem esett meg. Még a közepénél sem tartottam, amikor belémfagyasztotta a szót a fagyos közöny, amely arcán ült.

— Nem mulatságos? — kérdeztem letörten és megtörültem verejtékező homlokomat.

— Nem tartom annak.

— Nem mulatságos az, hogy az autóbuszkalauz véletlenül bedugta a mutatóujját a Pécskei Gyuszi nyitvahagyott szájába? — kiabáltam indulatosan. — Ez nem mulatságos?

— A szocializmust építjük. Ne felejtse el.

— Miért gondolja, hogy elfelejtettem?

— Hát mennyiben építi a szocializmust ez a kis bárgyú történet?

— Semennyiben sem építi — ismertem be — de állítom, hogy nem is akadályozza az építését.

— Nagyon is passzív álláspont.

— Ön azt mondta, hogy az élet humorát kedveli. Ez a dolog velem és Pécskei Gyuszival valóban megesett.

— Lehet. De énhozzám már csak mint elbeszélt történet jutott el. Említettem, hogy szeretem az ibolyát úgy, ahogy megterem. Ám mitsem érek vele, ha valaki *elmondja* nekem, milyen szép az ibolya úgy, ahogy megterem. Rajongok a humorért, szeretek nevetni. De már bocsánat, csipcsup dolgok igazán nem tudnak megkacagtatni.

Elfásultan kezdtem bele:

— Két vigéc utazik a vonaton...

Egy kézmozdulatával leintett. Erre felkeltem a helyemről, kinyujtottam a nyelvemet, mozgatni kezdtem a fülemet és hirtelen három bukfencet vetettem. Ezekután kinyujtott nyelvvel újra megálltam előtte.

— Mit szól hozzá, milyen hideg van ma? — kérdezte és cigarettával kinált.

— Rövidesen havazni fog — feleltem, minek előtte visszahúztam a nyelvemet.

Az előszobában udvariasan rámsegítette a kabátomat és megköszönte látogatásomat. Mielőtt azonban kiléptem az ajtón, megálltam.

— Kedves Kenedi elvtárs, ha nem veszi tolakodásnak, engedje meg, hogy megcsiklandozzam. Nem szeretnék teljesen eredménytelenül hazamenni.

— Ahogy gondolja... — mondta és felemelte a két karját. — Parancsoljon...

Egy-két másodpercig csiklandoztam a hóna alatt. Az arca ugyan nem mozdult, de a tekintetében mintha némi derűt vettem volna észre.

— Nos? — kérdeztem csiklandozás közben.

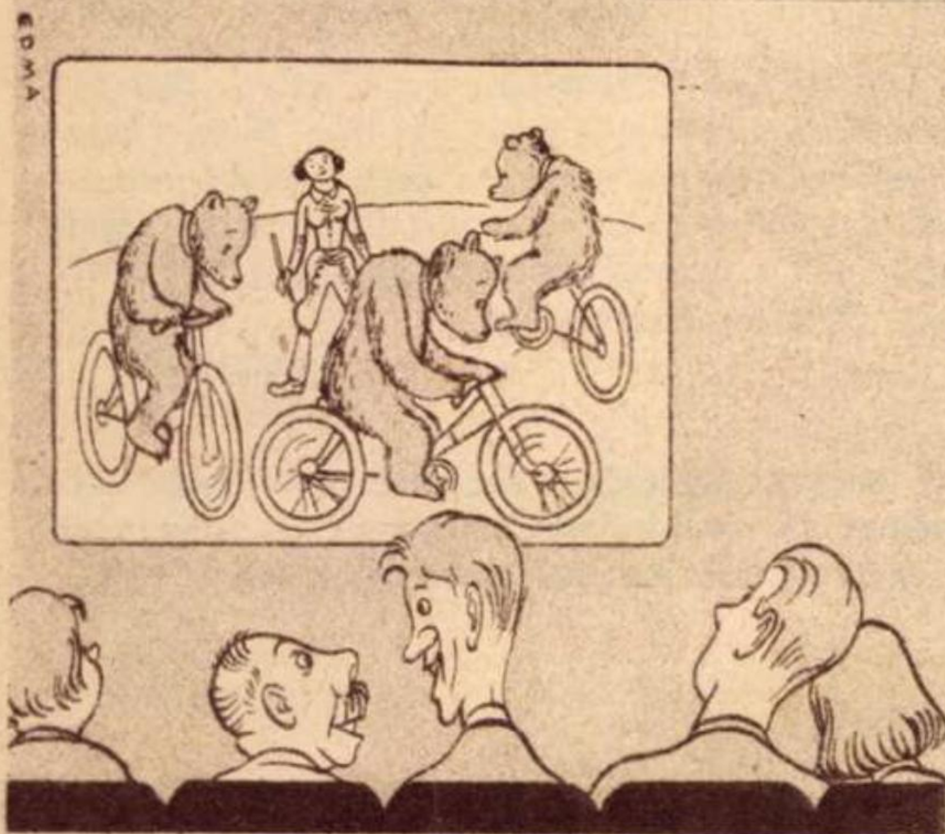
— Kellemes — mondta valamelyes elismeréssel a hangjában. — De mi haszna van ebből a dolgozók széles tömegének?

És nem nevetett.

Tabi László

Kulturfront

Pesti biciklisták a „Bátrak arénája" című filmnél

— Mit szólsz hozzá?
— Oriási! Már öt perce bicikliznek és sehol egy közlekedési tilalomtábla...

Irodalmi ankét rákéknál

— Kedves ráktársak! Lássák végre be, hogy irodalmunk emberfenéje a klikkszellem.

Egy Gizus, aki Lujzi volt

Háromszor is elolvastam az Irodalmi Újságban Mágori Erzsébet „Gizus" című irodalmi riportját. A kitűnő írónő ezt a példátlan könyvsikert egy olyan ötletes írói fogással érte el, mellyel sikerült érdeklődésemet a végsőkig csigáznia. A riport hősnőjét ugyanis eleinte Gizusnak hívják, körülbelül két és fél hasábon keresztül. Ekkor hirtelen Lujzivá változik, de csakhamar újra Gizus lesz, aztán megint Lujzi, aztán újra Gizus. A továbbiakban hullámzó játék folyik, s az érdekes mérkőzésnek a bíró sípja vet véget, 2:0 a Giza javára.

Meg kell jegyeznem, hogy Gizust már az indulásnál sűrű balladai homály takarja. „Fiatal vagy öreg, nem tudtam. Nem is érdekelt" — írja róla az írónő, aki „sokáig csak görbe hátát és lehajtott sötétszőke fejét ismerte" hősnőjének. Érthető hát, hogy az olvasó növekvő érdeklődéssel kíséri e titokzatos lény történetét, megfejtendő: öreg-e vagy fiatal, Lujzi-e vagy Gizus.

Ha azután az olvasó egyúttal író is, könnyen utánzásra csábul, mint ahogy az velem is megtörtént. Elhatároztam, hogy csatlakozom ehhez a „Hívjanak ma jobban, mint tegnap" című akcióhoz s tovább fejlesztve az eddig elért eredményeket megajándékozom a magyar irodalmat az alábbi kis remekművel.

*

Pista hosszan és mereven nézte a szép szőke lányt, akinek barna tincseit az augusztusi kánikulában vadul cibálta a zord téli szél.

— Szeretem, Piroska! — mondta egyszerűen.

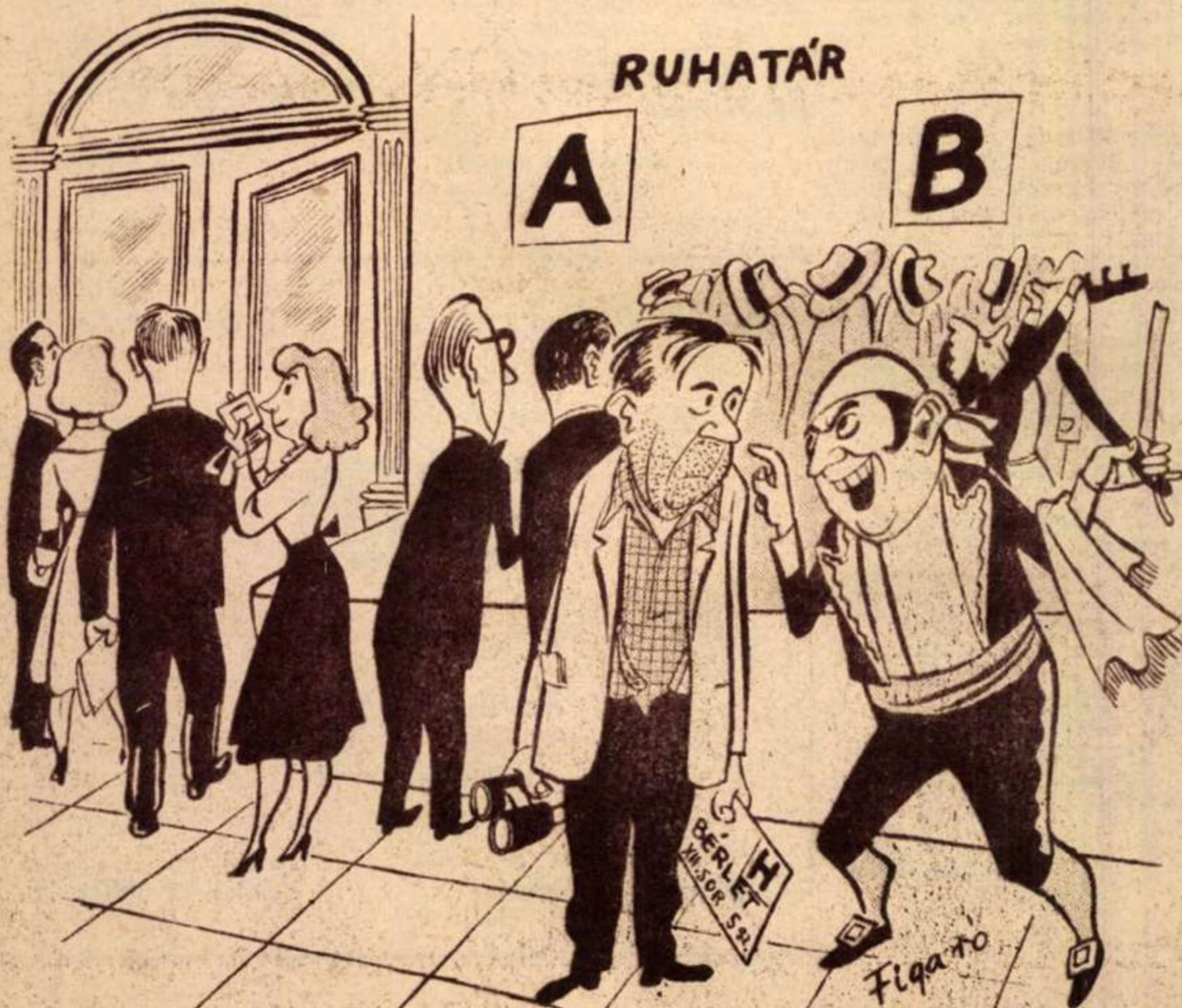
Böske megdöbbenve hallgatta Béla szavait. Hosszú szünet után, de azonnal válaszolt.

— Késő, Elemér — nyögte tompán.

S otthagyva a meglepett Zsigát, Sári roskadozó léptekkel indult hazafelé, hogy zokogva boruljon keblére ősz anyjának, akit aznap éppen Gyulának hívott

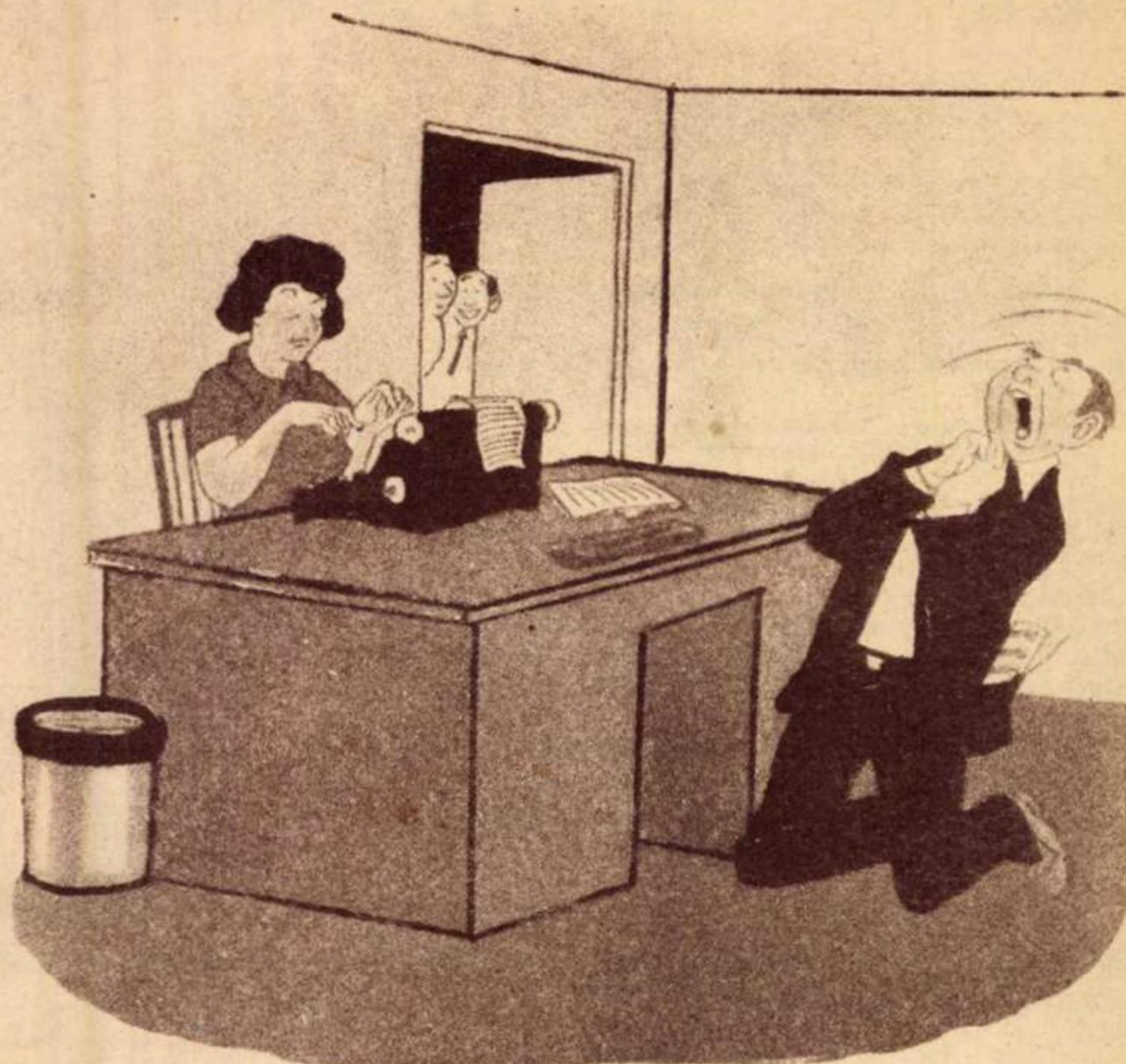
Darvas Jenő,
akarom mondani
Szilárd.

A sevillai borbély közbeszól . . .

Figaro: Tekintve, hogy az Operában vagyunk, és nekem úgyis ez a szakmám, engedje meg, hogy legalább megborotváljam.

Szívvel-lélekkel

— Enyje csak, hiszen a mi kultúrvezetőnk nős!
— Természetesen, most csak éppen Schmidt kartársnőt akarja rábeszélni arra, hogy lépjen be az üzemi kórusba.

(Frischer Wind, Berlin)

„Beskatulyázzák" a színészeket

— Nem ismered? Ő szokta játszani a negatív szerepeket!

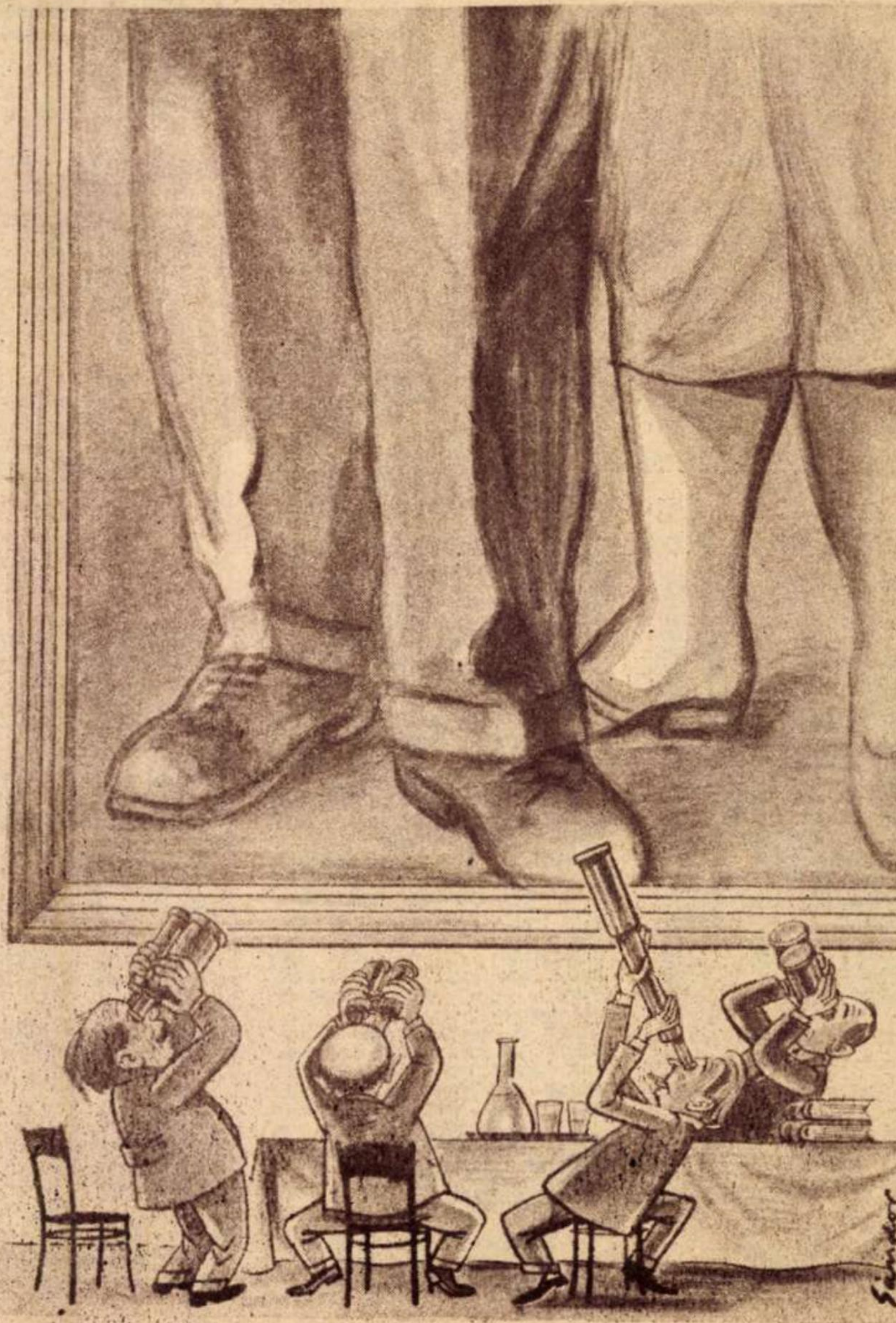
Sakkversenyek idején...

— Ne haragudj, hogy zavarlak, de mivel vasárnap reggel óta egyikünk se lépett, mégis megkérdem, hogy tulajdonképpen melyikünk következik?

Bírálják a Műcsarnokban az idei képzőművészeti kiállítás képeit

Művészeink előszeretettel festenek nagyméretű festményeket.

A zsüri elnöke: Ezzel a jó katonai távcsővel tisztán ki lehet venni az arcvonásokon az ecsetkezelés finomságát.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Csodagyerek?

Az esztergomi járási kórház november 19-én ezt a levelet adta postára.

„26325/1953. sz.

Békés István szept. 8.-i ápolásával kapcsolatban kérjük, sziveskedjék hatósági együttélési igazolványt küldeni, valamint azt is igazolni, hogy ápolt keresettel nem rendelkezik. Sürgős válaszukat kérjük.

Fenti számra feltétlen hivatkozzék.
Esztergom, 1953. november 19.

A kórház körbélyegzője.

Könyvelés."

A levél címzettje, Békés István nem tud együttélési bizonyítványt küldeni, mert mindössze két és fél éves. Azt sem tudja igazolni, hogy „keresettel nem rendelkezik". Már csak azért sem, mert kis járókájában állandóan keres: játékot, tejet, cukrot.

Kisfiamról van szó, aki hat hétig skarlátban feküdt a kórházban. Azt tudtam, hogy gyógyultan hagyta el a kórházat, de fogalmam sem volt arról, hogy az ápolás ideje alatt csodagyerek lett, akiről feltételezik, hogy már két és féléves korában pénzt keres.

Helyes lenne, ha az esztergomi járási kórház könyvelési osztályán sürgősen megszüntetnék a bürokráciát és nem követelnék két és féléves gyerekektől a keresetképtelenség és az „együttélés" hatósági igazolását.

Békés Tibor,
Esztergom, Vorosilov-u. 12.

Fogas kérdés

Egyes helyeken lélektelen, bürokratikus módon osztják ki a bányászok munkaruháit.

— Raktárnok elvtárs, mit csináljak a másik csizmával?

Aminek nem szabadna lennie

A cséplési ellenőrök még sok helyen nem kapták meg a napidíjukat.

— Mi az, MHK?
— Dehogy, futunk a pénzünk után...

Ezt a nehézséget át kell hidalni Rákospalotán

A XV. kerületi Pázmány-utcából a váci vasútvonal felett híd vezet át a IV. kerületi Temesvári-utcába. A gyalogosok számára készült hidat fából ácsolták. Nagy a forgalom, a deszkák gyorsan rongálódnak, a pallókat gyakran kellene kicserélni. A IV. kerületi tanácsnak azonban, úgy látszik, sok a munkája: nem törődik a híddal. A karbantartás hiánya miatt nap mint nap kisebb-nagyobb balesetek történnek. A korhadt palló beszakad a járókelők lába alatt. Ez történt Kistayer Ferencnével is (X., Eötvös-utca 58), akinek kificamodott a bokája és lábszárán is súlyos sérüléseket szenvedett.

Ezt a balesetet is, — mint a többit — jelentették a tanácsnak, de a hidat azóta sem javították meg. Továbbra is rossz a palló, nincs kivilágítva, s a rákospalotai rész oldallépcsői is töredeznek.

Lehet, hogy objektív nehézségek gátolják a IV. kerületi tanácsot a javítási munka elrendelésénél, de ezt a nehézséget sürgősen át kell „hidalni".

Gyökössy Botond
XV., Dózsa Gy.-u. 78.

Nehéz egy körzőt kijavítani

Fiam az Üteg-utcai Elektromos Energiaipari Technikum II. osztályú tanulója. Elromlott a körzője, megkért, hogy javíttassam meg.

Elmentem Lasek Antal műszerészhez a Kaplony-utcába, de Lasek kijelentette, hogy iparigazolványa körzőre nem szól, nem vállalhatja a javítást. Azt tanácsolta, menjek el a Nagydiófa-utca 14. szám alá a Fővárosi Finommechanikához. Elmentem. Ott a portás közölte, hogy csak közületektől vállalnak munkát. Elküldött a Töltőtolljavító Szövetkezetbe. (Lenin-krt. 53.)

A Töltőtolljavítónál tudtomra adták, hogy ők nem vállalhatnak körzőjavítást. Azt javasolták, hogy menjek a Látszerész Szövetkezet Rákóczi-úti üzletébe, amely az Uránia mellett van.

Ide már nem mentem el, mert belefáradtam a javítóüzem utáni hajszába. Attól is féltem, hogy onnan a Minőségi Cipész Szövetkezetbe fognak küldeni.

Szigeti István
XIII., Apály-utca 2/e.

A nekeresdi cserepes meséje és az MTH

„Nekeresdi cserepes meséje" címen verses mesét írtam. A mesét elküldtem az írószövetségnek, ahol kitüntető kritikát kaptam. Ezután elküldöttem a Munkaerőtartalékok Hivatala kultúrosztályának abban a reményben, hogy a kitüntetett mesét közölni fogják műsorfüzetükben. Arra gondoltam, hogy így az üzemi színjátszókhoz kerülhet a tanulságos történet.

Válaszképpen a következő levelet kaptam:

„Mellékelten visszaküldjük a „Nekeresdi cserepes meséje" című versét, mivel mi nem tudjuk használni, mert nálunk cserepes ipari tanulók nincsenek. Javasoljuk, hogy a vers felhasználása végett vegye fel a kapcsolatot az Építésügyi Minisztérium Oktatási Osztályával.

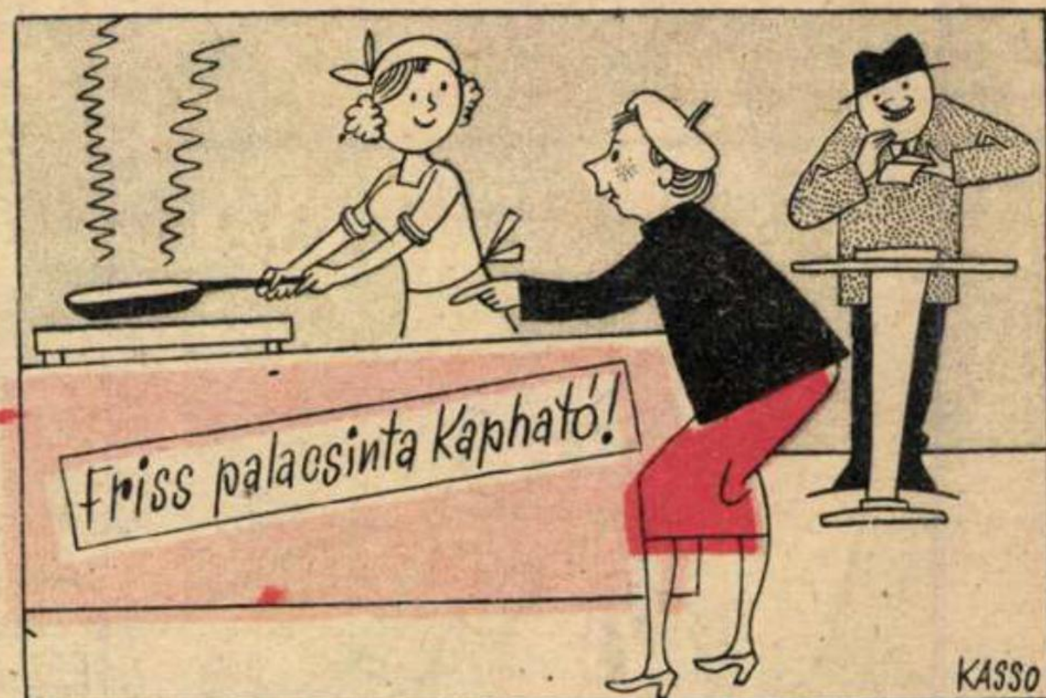
Szigeti Pál
osztályvezető."

Még jó, hogy az Építésügyi Minisztérium oktatási osztálya számomra könnyen elérhető. Ugyanis én vagyok az Építésügyi Minisztérium oktatási osztályának főmérnöke.

Földes Miklós
Építésügyi Min.

A József-körúti palacsintaboltban

(Nem lehet palacsintasütőket kapni.)

— És tessék mondani, mennyibe kerül egy palacsinta sütővel együtt?

Ludas Matyi elintézte

Köszönöm, hogy a Borsod megyei Füszértnél levő hibák ügyében eljártál. Az ügyet kivizsgálták és orvosolták.

Koós Pál MESZÖV-ellenőr,
Nyékládháza.

A 15-ös villamos ügyében kedvező változás történt. Az újonnan felállított Hugo Victor-utcai megálló nagy könnyebbséget jelent a környék dolgozóinak. A XIII. kerületi Tanács vezetőségét is köszönet illeti a megálló szorgalmazásáért.

Pozsonyi-út és környékének dolgozói.

Senki sem vette észre

A Zalka Máté-téren hónapok óta található az Országos Takarékpénztár gyönyörű, pajzsalakú propagandatáblája, amelynek ez a szövege: VÁLTS ÁTUTATÁSI BETÉTKÖNYVET!

Palásti Árpád,
II., Romer Flóris-u. 26.

Hova utazott a kerékpárom?

Sztálinváros közelében dolgozom, ahonnan hetenkint egyszer hazautazom Ercsibe. Még szeptember 15-én, egyik ilyen utam alkalmával kerékpárt is vittem magammal, mivel az ercsi vasútállomástól négy kilométert kell megtennem hazáig. Visszautazásomkor a kerékpárt az ercsi vasútállomáson személypoggyászként adtam fel. Bár ne tettem volna! Mikor megérkeztem a sztálinvárosi állomásra, át akartam venni a kerékpáromat, de a MÁV dolgozói — buzgó keresésük dacára sem találtak rá a poggyászvagonban. Megvigasztaltak, hogy a legközelebbi vonattal meg fog érkezni. Ezek után kissé megnyugodva mentem munkahelyemre.

Több mint két hónap telt el már azóta, de az a bizonyos „legközelebbi vonat", amely az én kerékpáromat lett volna hivatva ideszállítani, még mindig nem robogott be. Többizben érdeklődtem a MÁV-nál, ahol küldözgettek ide is, oda is, csak oda nem tudtak elküldeni, ahol kerékpáromat megkaphatnám.

Ha a kerékpárom világkörüli útra indult volna, már akkor is vissza kellett volna gurulnia. Az a gyanúm, hogy nem világkörüli úton karikázik, hanem a MÁV bürokrácia feltérképezetlen útvesztőjében...

A hűtlen kerékpár gyors visszatérését várja

Vencel Ferenc hegesztő
KÖMI/401. sz. Vállalat
Sztálinváros—Pálhalma

Levél Balotaszállásról

Itt a tél, szövetkezeti boltunkban nem kapható lámpaüveg. Ez azonban nem azt jelenti, hogy nincs lámpaüvegjük, mert igenis van. De csak teljes lámpával együtt kapható. A lámpaüveget kereső tanyai néne rá is recscsent mérgesen a boltkezelőre:.

— Hát hogy képzeli, Sós úr, vegyek egész lámpát egy cilinder miatt? Szóval én most emiatt ne világitsak!?

— Fölösleges emiatt muriznia, nénikém — petrónk sincsen.

Nálunk tehát tökéletes az összhang a világítóellátásban.

*

Szövetkezeti boltunkban nincsen friss kenyér. Ok: a boltnak csökkentenie kell az önköltséget, s erre egyetlen alkalmul a városi beszerző fuvar redukálása kínálkozik. Azelőtt kétnaponkint járt be a városba a szövetkezet fuvarosa, most hetenkint csak egyszer. Egyszerre hoz ki egy hétre való kenyeret.

*

Szén érkezett a szövetkezetbe. Mázsája 16.90 s azt mondják, nagyon jól ég. Nosza, rászállt az egész falu és tanyanép. Eleinte mérték boldog-boldogtalannak, de ahogy csappant a készlet, észbekapott a vezetőség, hogy még majd a szövetkezeti tagok lemaradnak. Az ám, de erre meg a nem-szövetkezeti vásárlók sürgősen részjegyet irattak, s most már ők is szövetkezeti jogon vitték a szenet.

A régi hűséges tagok persze emiatt „szövetkezet-bomlasztónak" tartják az új tagokat, akik épphogy erősítették belépésükkel a szövetkezetet. Nincs, aki eldöntse a vitát, ami a szén körül parázslik nálunk.

Pedig lehetne. Még egy vagon ilyen jól parázsló szénnel könnyű lenne eloltani ezt a tüzet.

Vékony Margit
Balotaszállás

Jutalmazás szépséghibával

November 7-én az Építéstudományi Intézet tíz tudományos dolgozóját jutalomban részesítették.

A 27.000 forintos jutalmat az Építésügyi Minisztérium az ünnepség előtt egy órával 270 darab nyolclapos, 100 forintos takarékbetétkönyv formájában küldte el. A legtöbben 10—20, de néhányan 50 ilyen betétkönyvet kaptak. A megjutalmazottak először bosszankodtak, azután egy takarékkönyvre íratták át a betétkönyvek sokaságát. A mi intézetünk jutalmazottainak esetében 270 darab könyvből az átírás alkalmával 260 darabot semmisítettek meg. A 260 könyvvel kapcsolatban „átírtak", „töröltek", „átvezettek" minden átírni, törölni és átvezetni valót. Mindezt könnyen elkerülhették volna.

Tekintettel hogy más ÉM, üzemek és intézetek dolgozói is 100 forintos betétkönyvet kaptak, népgazdaságunknak kárt okoztak a furcsa intézkedéssel.

Hartyányi József,
az ÉTI dolgozója

Drágán boncol kacsát a szoboszlói állatorvos

Hajduszoboszlón váratlanul valami kacsavész támadt, sok kis kacsa megdöglött. Több dolgozó paraszt elvitte beteg kacsáit a város állatorvosaihoz. Vizsgálatot kértek. Az egyik orvos, név szerint Kiss Gábor, boncolást javasolt. Úgy látszik, Kiss Gábor nem tud az ingyenes állatorvosi vizsgálatot biztosító kormányrendeletről, mert darabonként 42 forintot kért a kacsaboncolásért.

Az állattulajdonosok természetesen nem fogadták el ezt az ajánlatot, már csak azért sem, mert voltak olyan kis libák is, amelyek élő, egészséges állapotban sem értek 42 forintot.

Varga Gyula,
SZÖVOSZ

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda. V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 287,900